

VEZÉRCIKK

„Több erőt, több szeretetet, többet Tőled mindennap” • *ifj. Kovács Béla*

Mai világunkban, noha – helyi polgárháborúkat leszámítva – külsőleg béke van, szellemiekben hadszíntéren élünk. Két hatalom, Isten országa és a Sátán uralma vívja harcát. Bár nem kétséges a harc végső kimenetele, hiszen az már a legnagyobb csatában, a Golgotán eldőlt, személyes életünkben és környezetünkben is láthatóvá kell lennie Krisztus győzelmének. A kereszten aratott diadal a te számodra is diadal, és hatalmas győzelmek forrása nemcsak, hogy lehet, hanem az is? Isten Fia azért jött, hogy a Sátán munkáit lerontsa (1Jn 3,8b).

Ez a „rombolás” végleges. Isten országa nem láthatólag jön ugyan el, mégis már itt van, benned van és állandóan növekedik.

„Az Ő uralma növekedésének nem lesz vége” – nemcsak, hogy az Ő uralmának nem lesz vége, hanem az állandóan növekedni is fog: az én életemben és a tiédben is, mindenkiében, aki újjászületett (Ézs 9,7a).

Az Úr Jézus tanítványait kiküldve hatalmat adott nekik, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjanak és az ellenség minden erején, miközben semmi sem árthat nekik (Lk 10,19). Ez a hatalom a tanítványoknak adatott. Tanítvány vagyok-e én, és az vagy-e te? Pál apostol az efézusi gyülekezetnek ezt írja (Ef 6,10): „Végezetre atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az Ő hatalmas erejében” ill. „Egyébiránt tegyetek szert több hatalomra az Úr által és az Ő uralkodó ereje által” (Csia-féle fordítás).

Mint Istennek katonái, jó vitézei, tegyetek szert több hatalomra az Úr által! S a hangsúly most legyen a „több” szón. Több hatalomra, több erőre tegyetek szert, törekedjete rá, akarjátok a többet. Legyen életetekben több erő! Ne a bűn uralkodjon a kívánság által rajtatok – hiszen akkor hogyan vitézkedtek az ördög ellen (Ef 6,12)? Csak nevet rajtatok.

De uralkodjatok több hatalommal és több erővel az Úrban a gonoszon, és álljatok ellene? Hiszen harcunk van! Miért is ne lehetnél te Isten jó vitéze (2Tim 2,3), akitől rettegnek a démonok az Úr hatalma által?

Bizony, lehetsz te is, lehetek én is ilyen rettenthetetlen vitéz Isten seregében. A több hatalom, amire szert kell tennünk, jelenti az Ő feltámadása erejének megismerését: „És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok ... mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból” (Ef 1,18–20). Részesülni az Ő feltámadásának erejéből, a mi újjászületett és odaszánt életünkben nyilvánul meg.

Ez az erő elég mindenre (Fil 4,13), amiben helyt kell állnod. És tudod, mi a csodálatos ebben? „Nem (emberi) erővel, sem hatalommal – mondja az Úr –, hanem az én Lelkemmel?” (Zak 4,6) „Elég néked az én kegyelemem, meri az én erőm erőtlenség által végeztetik el” (2Kor 12,9).

Vagyis tégy szert több hatalomra, erősödj meg a kegyelemben (ApCs 1,8). Isten soha nem hagy el téged, hanem meg fogod tapasztalni, hogy Ő maga gondoskodik arról, hogy harcba szállj, hogy a dicsőség az Ővé legyen!

MEDITÁCIÓ

Üzenet a pünkösdi néphez • *Kecser István*, az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnöke

Kedves Pünkösdi Testvérek!

A második évezred utolsó évtizedének elején élünk. Ziláltan lüktető, váratlan fordulatokkal teletűzdelt napok. A különféle változások versenyfutását alig bírjuk követni. Úgy tűnik, mintha valami húzná előre és gyorsítaná az események rohanását. A politikai fordulatok, a sokrétű vallási áramlatok, az okkultizmus és a pogány vallások térhódítása, a különféle politikai és társadalmi rendszerek széthullása, az egyesülés és a béke érdekében történő erőfeszítések, Krisztus gyülekezetének gyarapodása, s az ilyenfajta korábbi egységek széthullása teszi sokszínűvé korunkat. Valóban elmondhatjuk: igen különleges időket élünk! S mindezek között egyre erősebben hangzik a Szentléleknek kijelentése Jézus közeli érkezéséről. Isten Lelke rázza meg a földrészek embereit és adja az Úr Lelkét sokak számára. Működnek a lelki ajándékok olyan közösségekben is, amelyekben elképzelhetetlennek tartottuk (Jóel 2,28–32; ApCs 2,17).

Ebben a nagyon sokszínű világban, a megváltozott körülmények között kell, hogy pünkösdi közösségünk megtalálja az Úr által rendelt helyét, feladatait és küldetését. Eltévedünk, célt tévesztünk, ha nem az Úr kijelentésére támaszkodunk.

1. Jézus hamar visszajön!

A megváltott lélek legfőbb vágya, hogy Urával, Jézus Krisztussal találkozzon (Fil 3,20–21). A bűn halálából feltámadt, újjászületett, a Szentlélekkel betöltekezett ember örömmel várja Ura érkezését. Életében mindent ennek rendel alá és ennek tudatában tesz (Tit 2,11–15; Kol 3,1–2).

Isten igéinek hirdetői! Tartsátok ébren Jézus közeli érkezéséről szóló örömhírt (Mt 25,6). Tegyetek meg mindent, hogy a gyülekezet elkészüljön az Úrral való boldog találkozásra. Isten erre vonatkozó ígét hirdessétek tisztán, a Szentlélek által. Felelősek vagytok a nyáj minden tagjáért. Azon munkálkodjatok fáradhatatlanul, hogy a gyülekezet minden tagja ott legyen Jézus dicső országában (ApCs 20,28; 1Pét 5,1–4).

2. Tiszta testvéri közösség!

Gyülekezetek, misszióállomások tagjai, Testvéreim! Éljétek meg az igazi lelki testvéri közösséget (Ef 4,3–5.13), mint Jézus Krisztus Testének tagjai (1Kor 12,12–27). Számoljatok le mindennel, ami rombolja az egységet, a testvéri lelki kapcsolatot. Harag, irigység, viszálykodás, pártoskodás vettessék ki közületek, mert ez tönkreteszi a közösséget (Kol 3,5–11). Ezek olyanok, mint a rákfekély. Vegyétek észre már csírájukban! Tegyetek rendet önmagatokban és a gyülekezetben a Szentlélek, az Ige mennyei világosságában! Férfiak, nők, gyermekek, ifjak, idősek! Akarjatok a Biblia normái szerint élni (Róm 12,1–2). Ne elégedjétek meg léha, közömbös, lágymeleg hívó étellel (Jel 3,15–16; 1Pét 3,1–5; Kol 3,18–19). Legyen olyan a családotok, az otthonotok, ahová mindenki szívesen betér! Álljatok ellent sátán kísértéseinek, még ami bűnnek látszik, azt is kerüljétek (Jak 4,7–10)!

3. Vezessünk embereket Jézushoz!

Testvéreim! Teljesítsétek Jézus misszió parancsát (Mk 16,15–16)! A gyülekezetben és az imaház falain kívül is hirdessétek az evangéliumot és Jézus közeli érkezését! Legyetek eszközök Jézus kezében a Szentlélek által, hogy sok ember bűnbánatra, megtérésre és

üdvösségre jusson! Vigyázzatok, hogy személyes életetek ne hozzon szégyent Krisztus népére, mert így bizonyosságotok erejét veszíti, s kudarcot fogtok vallani (2Kor 8,20)! Az evangélium hirdetésében legyetek teljesen biblikusak, ne essetek szélsőségekbe, túlzásokba. Ne látszat eredmény és látványosság hajszolók, hanem Isten alázatos és bölcs szolgálói legyetek! Gondoskodjatok az új megtérők lelki fogadásáról! Teremtsetek számukra meleg lelki fészket a gyülekezetben, nehogy megszületésük után a rideg gyülekezeti légkör lelki halálukat okozza! Nem elég egy lelki újszülöttnek csupán megérkezni, annak gondját kell viselni, s ha ez elmarad, nagy felelősség terhel benneteket! Isten Szellemét kívánja adni a megtisztult életbe. A Szent Szellem érkezését nem lehet kierőszakolni. Isten mérték nélkül adja a tiszta, nyitott szívekbe. Ne módszereket, fogásokat alkalmaztatok, hanem vegyétek tudomásul, hogy Isten az alázatosokat felemeli és osztogatja nekik kegyelmi ajándékait (Jak 4,6; 1Pét 5,6; 1Kor 12,4–11)! Nem emberek, hanem Jézus Krisztus kereszttel Szentlélekkel (Mt 3,11).

4. Óvakodjatok minden tévtanítástól!

Vigyázzatok, mert a tanítások sokféle szele sodor végig-országunkon (Mt 7,15–23), vigyázzatok, hogy el ne sodortassatok (Ef 4,14–15). A lelkeket vizsgáljátok meg (1Jn 4,1), akár kívülről akár saját gyülekezetetekből származik a tanítás (ApCs 20,30)! Ne legyetek széltől hányatott fellegek (Júd 12; 2Pét 2,15–19)! Ahogyan vettétek a Krisztust, akként járjatok, nem hagyván el a saját gyülekezeteteket (Zsid 10,25)! Álljatok meg erősen a hitben (1Kor 16,13)! Nézzetek hitünk elkezdőjére és befejezőjére (Zsid 12,2–3), Jézus Krisztusra! A testvéri közösséget, a lelki egységet ápoljátok! Ne dőljete be minden ajánlatnak (Kol 2,1–6), tanításnak, még akkor sem, ha Jézus nevében jön (Mt 24,4–5)! Próbáljátok meg őket! Az engedelmesek Istentől vannak. Az erőszakosok, a nagyravágyók, a szenzáció hajszolók, az extra jövevények, a gyülekezet rombolók nem Istentől küldöttek. Ne adjatok szólási lehetőséget a gyülekezetben olyannak, aki nem kipróbált, vagy élete nyilvánvalóan nem biblikus, vagy akivel először találkoztok és önmagát ajánlja (2Kor 11,12–15)!

5. Újuljatok meg léleekben!

Újuljatok meg egyéni és gyülekezeti életetekben (1Kor 15,34; 2Kor 5,17; Gal 6,15). Isten Igéje mindig tartalmaz valami egészen újat mindenki számára. Az idők előre haladása, a korszellem változása nincs hatással az Igére. Isten beszéde nem veszítette érvényét (2Pét 1,20–21) és nem szorul korrekcióra. Ne magyarázzatok olyan dolgot az Igébe, amely nincs benne (2Pét 3,15–16)! Ne alkalmaztatok olyan magyarázatot, amely kedvezőbb a testi embernek! Fogadjátok el az Ige isteni egyszerűségét és radikális voltát (2Pét 2,1–2)! Teljesítsetek az Igének imádkozásra történő felhívását (Mt 26,41; Lk 6,12; ApCs 1,14; Kol 4,2; 1Tim 2,8; 1Thes 5,17)! Ne restüljete meg az imádkozásban, de ne feledjéte el, hogy nem lehet mindent imádkozással elintézni (Ézs 1,12–17)! Amit neked kell megtenned, azt ne utald át az Úrnak! (Mt 5,22–24) Aki többet imádkozik, mint a másik, az ne kovácsoljon magának kiváltságot és előnyt (Mt 6,5–7), hanem tekintse Isten rajta megnyugvó nagyobb kegyelmének! Ne gondoljátok, hogy ami régi, az mind rossz! Ne legyetek mindenképp tradíció rombolók! A Lélek világosságánál vizsgáljátok meg a korábbi dolgokat, s amelyek helyett biblikusabbat, jobbat láttok, azzal cseréljéte ki a régit! Lelki finomsággal és alázattal tegyéte! Ne feledjéte el, hogy ami ma még új, az már holnap régivé válik! Ne „sláger” módszert alkalmaztatok! Legyetek bölcsék mindenben! Gondoljátok meg: a kényszer az ellenállást fog kiváltani!

6. Egy mennyországba igyekszünk!

Tegyetek meg minden áldozatot a lélek egységének megőrzésére (Ef 4,3; Fil 2,1–3)! Tegyéte ezt úgy, hogy tiszta, biblikus látásotok ne szenvedjen csorbát! Ne adjátok fel a tiszta, lelki

meggyőződéseket (Róm 1,21–24) anyagi javak bőségesebb folyásáért (Mt 6,24; Lk 16,13)! Ne adjátok el lelkeiteket a mammon hatalma és vonzása miatt, mert az alkalmi javak hajszolása közben sok esztelen dolgot tesztek (Préd 5,10; 1Tim 6,3–5), amely beszennyezi a megváltott lélek tisztaságát!

A széthúzás sátáni erőivel szembe a Szentlélek, az egység Lelke által harcoljatok (Fil 4,8)! Csírájában fedjétek fel (Zsid 12,15) és irtsátok ki a romboló démoni erőket! Ne higgyjétek, hogy nincs szükség gyülekezetre (Fil 3,16), testvéri közösségre! Ez a sátán sötét, közösségromboló taktikája. Krisztus Teste a Gyülekezet (1Kor 12,12–27). Jézusban van védelmünk sátán ellen (Jn 10,27–29). Az esetleges látás- és véleménybeli különbözőségeket testvéri módon rendezni kell és nem a Közösséget romboló erőket támogatni (Ef 4,27–32)! A Bárány trónja előtt együtt leszünk a megváltottak seregében (Jel 7,9–17). Nem kettő vagy sok, hanem CSAK EGY mennyország van!

7. Bölcsen éljétek a szabadságban!

Az Úr által adott szabadsággal és lehetőséggel tudjatok bölcsen élni! A külső és a belső lelki szabadság (2Kor 3,17; 1Kor 8,9) nem csaphat át korlátnélküli szabadosságba (1Thes 5,14). A testi megnyilatkozások, a felfokozott hangulat örömei nem azonosak a Szentlélek általi örömmel. A testi és lelki egészség felett való öröm, vagy ezek elérése érdekében megtett minden megnyilatkozáson felül ott van az Úr más jellegű kijelentése is (Jn 16,32; 1Pét 2,21). A szabadságot és örömet Istentől kapott alázatos lelki kultúrával éljétek meg! Ne feledjétek el, hogy a világ ilyen kihívása mellett szellemi kötelékek gúzsában emberek milliói élnek. S ezért vigyázzatok arra, hogy a szabadság nagylendületű akciói alig látható fonálával meg ne kötözzenek, mert ezek kötelékekké nőhetnek (1Móz 14,21–23). A szabadság Isten áldása mindazok számára, akik az Ige útmutatása szerint élnek vele.

8. A gyülekezet Isten „családja”

Gyermekek, akik ott vagytok a gyülekezetben, benneteket éppen úgy szeret az Úr, mint a felnőtteket (Mk 10,13–16). Amikor a hívő szüleiteknek engedelmességedetek (Kol 3,20), akkor Isten szavának, az Igének vagytok engedelmesek. Ha már döntöttetek Jézus mellett, legyetek hűségesek hozzá! Gyülekezeti és iskolai szorgalmatokkal és jó viselkedésetekkel bizonyítsátok be, hogy az Úr Jézuséi vagytok!

Fiatalok: fiúk, lányok! Tiszteljétek, szeressétek szüleiteket, gyülekezeti előljáróitokat! Hallgassátok meg és fogadjatok el biblikus tanácsait (1Pét 5,5)! Az idősebb elme tapasztalatát és Szentlélek általi bölcsességét ismerjétek el (Péld 19,27)! Ők már túlvannak az ifjú kor lángolásain, a Szentlélek által gyűjtöttek tapasztalatokat az ifjúkori kívánságok leküzdése területén (2Tim 2,22). Ne legyetek a divathóbort bábjai, amire mindent ráaggatnak (1Tim 2,9–10), vagy a kozmetikai ipar színes termékeinek kirakat babái! Ne is a múltat hozzátok vissza, hanem a ma fiataljainak bibliai külsejét mutassátok be kortársaitoknak. Lássák meg rajtatok, hogy ti Krisztuséi vagytok öltözeteteken és szavaitokon keresztül is. Szülők, családapák és anyák! Ne feledjétek el, hogy Isten előtt felelősek vagytok a reátok bízott gyermekekért! Legyetek jó példaképei serdülő gyermekeiteknek (Ef 6,4; Kol 3,21). A Szentlélek bölcsességével tanácsoljátok fiaitokat, leányaitokat. Ne erénycsöszként, szögletes szigorral, hanem az Ige és a Szentlélek világosságában segítsetek gyermekeiteknek nehéz, kritikus korszakában! Dolgozzatok együtt az Úrral az érettük történő imáitokkal! Az eredmény nem marad el.

9. Legyen reménységetek az Úrban

Testvéreim, ti, akik „felemás igában” éltek és sorsotok, életkörülményeitek nehezebb, mint a teljes hívő családoké, Isten jól látja helyzeteteket (Jel 2,13). Ha már az évekig tartó szenvedésbe és az imádkozásba belefáradtatok, tartsatok ki továbbra is! Éljetek házastársatok

előtt bibliai életformát és ne a megütközést szítsátok, hanem minden helyzetben keressétek a békességet (Mt 5,9), még ha az áldozattal jár is! Isten meg akarja szentelni a hívő házastársban a hitelent (1Kor 7,10–17).

Fiatalok, akik házasság előtt álltok, Isten házanépe közül keressetek házastársat magatoknak, hogy sok keserűséget és problémát elkerüljétek! Engedjétek, hogy az Úr mutassa meg életetek társát (1Móz 2,18) és ne avatatlan más, mert az Úrtól van a házasság! Házasságon kívül tartásotok magatokat távol a testi kapcsolattól, várjátok be annak Istentől rendelt és jóváhagyott idejét, amikor az ebben rejlő, Istentől származó örömök a maguk helyén és idején Isten áldásaként teszik boldoggá életeteket (1Kor 7,25–29)!

10. Mindent szeretetből tegyetek!

Testvéreim! Legyetek egymáshoz jóságosak. Ne keresse ki-ki csupán a maga hasznát, hanem a másét is (Fil 2,4; 1Thes 4,6). A vendégszeretetet gyakoroljátok, mert az Úr előtt még egy pohár víznek is jutalma van (Mt 25,35; 1Thes 4,9–10)! Cselekedjétek jót mindenkivel, kiváltképpen Isten házanépe közé tartozókkal! A szentek szükségeire adakozzatok (2Kor 8,13–15; Zsid 13,16) és adományotok ne ragadomány legyen!

Gyűjtsetek magatoknak kincsetek oda, ahonnan a tolvaj nem lopja el és nem lesz az enyészet martaléka! Ahol a ti kincsetek, ott lesz a ti szívetek is (Mt 6,19–21; 1Tim 6,17–19). Az Úr dolgaira jó szívvel (2Kor 9,5–14) és örömmel adjatok körülményeiteknek megfelelő mérték szerint (Lk 21,1–4; 1Kir 10,13)! Nem fog elmaradni Isten áldása rólatok. Próbáljátok meg az Urat (Fil 4,19)!

Becsüljétek meg azokat, akik Isten ügyében fáradoznak közöttetek (1Thes 5,12–13; Zsid 13,17), illesse őket részeteikről kettős tisztesség (1Tim 5,17–18; Gal 6,6), lelki és anyagi vonatkozásban egyaránt! Legyetek segítőtársaik munkájuk és feladatuk végzésében! Imádkozzatok előljáróitokért (Kol 4,3; 2Thes 3,1), a világi hatalmasságokért (1Tim 2,1–2), hogy békességben élhessünk!

Az Úr Jézus áldása nyugodjon meg Pünkösdi Testvéreimen! A Szentlélek jelenlétében (Ef 5,17–21) végezzétek szolgálatotokat! Adjatok helyet a Lélek bölcs, ékes vezetésének életetek minden területén! Lakozzék Isten beszéde (Kol 3,16) bőségesen bennetek! Életetek legyen ragyogó csillag (Fil 2,15) a bűnös nemzetség között és az Úr hegyen épített városa, amit nem lehet elrejtetni, mert beragyogja a bűn sötét éjszakáját (Mt 5,14–16)!

A CSALÁD

A házasság • Lennart Steen

A házasságról szóló előadásomat Fil 2,3–5 igéivel kezdjük: „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartásotok egymást magatoknál, és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Azt törekedjétek megvalósítani magatokban, ami Krisztus Jézusban is megvolt.”

Ezt az igeszakaszt nyugodtan tekinthetjük a házasság együttélés alapjának. A Biblia itt azt mondja, hogy a másik ember fontosabb, mint te. Ezért a másik érdekét kell inkább nézni, inkább a másikat kell tisztelni. És itt kell feltennünk a kérdést: Mit vár tőlem a másik? Hogyan tehetem őt boldoggá? És csak másodsorban azt a kérdést, hogy mit várok én a házasságban?

Ef 5,21 azt mondja nekünk, hogy engedelmeskedjünk egymásnak Krisztus félelmében. Az engedelmeség igen fontos dolog. Nekünk engedelmeskednünk kell az Úrnak és egymásnak.

Úgy viszonyuljunk egymáshoz, mint Ő az Atyához. Meg is magyarázom, hogy értem ezt. Ef 5,22 így szól: „Az asszonyok úgy engedelmeskedjenek férjüknek mint az Úrnak”. Lehet, hogy a mai emancipált világban a nőknek nehéz ezt elfogadniuk. A keresztyén asszonynak viszont azt kell figyelembe vennie, hogy engedelmissége szeretetének a kifejezése. Az Úrnak akar azzal engedelmeskedni, hogy aláveti magát a férje akaratának az Úrért.

Ef 5,25 a férfiakhoz szól: „Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szeretete az egyházat és önmagát adta érte.”

Ti férjek, így szeressétek feleségeteket, hogy magatok adjátok érte. Mit gondoltok, Istennek mi volt a fontosabb? A gyülekezet élete vagy Krisztus élete? Nyilván a gyülekezeté, hiszen Krisztus meghalt érte. Így van ez a házasságban is.

A férj életét odaadja a feleségének, és a feleség is engedelmisségben a férjének. *Ez a szeretet.* Akkor könnyű a feleségnek engedelmeskedni, ha látja, hogy férje odaáldozza magát érte. Értitek? Ebben van a szeretet!

Mi férjek, hálásak vagyunk az Úrnak a vonzó feleségünkért. De valóban olyan vonzó vagy mindig? Mikor csinosítod ki magad a férjed kedvéért? Amikor hazaér? Sajnos nem, hanem, amikor elmentek otthonról!

Talán a pincér vagy a jegyszedő olyan fontos, hogy neki öltözöl ki? Vagy azt gondolod, hol van már az, amikor még izgultam, ha megláttam őt? Most már nem kell ezzel törődni? A Biblia is azt írja, hogy a feleség felékesítette magát. Az a feleség joga, hogy kicsinosítsa magát.

De a férjek sem jobbak. Talán fáradtan hazaérték és egy trikóban, izzadságszagúan leültök újságot olvasni. Ne legyen ez szokásod!

Az Énekek Éneke 1. részében azt olvasod, hogy a férfi illatos volt. Kell, hogy ti is vonzóvá tegyétek magatokat a feleségetek előtt!

A jó éjszakát jól kell kezdeni már délután. Segíts feleségednek, amikor hazaérsz, hogy maradjon energiája az éjszakára!

A tudósok megmérték a férfiak hormonszintjét este és reggel. Az derült ki, hogy az este alacsonyabb, mint reggel. A nőknél viszont fordítva, ami azt jelenti, hogy nekik estefelé is sok teendőjük van, ami a hormonszintet meghatározza. Mindez csak azt támasztja alá, hogy könnyítenünk kell feleségünk munkáját.

A svéd virágboltokban egy időben ez volt kiírva: „A feleséged várja a váratlan virágot”. A szereteted kifejezése lehet egy csokor virág, egy bonbon. Miért hagyátok abba a kedveskedést?

A feleség is elkészítheti néha a férj kedvenc süteményét.

Az is fontos dolog, hogy milyen gyakran mondod neki, hogy szereted. Svájc német részén felmérést végeztek, és kiderült, hogy a férfiak 47%-a sohasem mondja a feleségének, hogy szereti.

Azt mondod, hogy nem érzed, hogy szóban is ki kellene fejezni szeretetedet? De ki beszél itt érzésről? Azt mondd, amit teszel! És akkor megjelenik az érzés is a szívedben!

Róm 10,11 azt írja, hogy szavaiddal is vallást kell tenni. Tehát ápold a házasságodat a szavaiddal is!

1Móz 26,8-ban azt olvasod, hogy Izsák a feleségének kedveskedett az emberek előtt.

Simogatta őt, nevetgéltek. Szoktad te ezt tenni? Egy érintés gyakran többet ér sok szónál!

Más dolog: a feleségek szüntelen szépítik a lakást, új terítőt tesznek az asztalra, új szőnyeget a padlóra. Új frizurát csináltatnak, de a legtöbb férj ezeket nem veszi észre. Feleségeteket nagyon elkedvetleníthettek, mert azt gondolja: Én megpróbáltam mindent széppé tenni, de ő észre sem vette. Tehát a férjeknek jobban oda kell figyelniük feleségük munkájára és elismerni azt.

Természetesen a feleségeknek is oda kell figyelniük férjükre.

A férfiaknak nagyon sok bátorításra van szükségük, hogy érezzék, hogy fontosak számotokra.

Nem szabad letörnöd őt azzal, hogy üzleti terveit, munkahelyi törekvéseit alábecsülöd! Miért lenne jó az, ha az irodában a titkárnő mosolyogna a férjedre és dicsérné meg őt elképzeléseidért, terveidért? De lehet az is, hogy a főnök azt mondja neki, hogy amit kitalált az hülyeség és megvalósíthatatlan. Még ha úgy is van, neked nem szabad azt mondanod neki! Neked bátorítanod kell őt! Fontos, hogy megosszuk egymással a dolgainkat és hordozzuk egymást!

És most elérkeztünk oda, ami a házasságot házassággá teszi, ami a házasság legbensőbb része: a testi együttléléshez.

A Biblia nem prüd ebben a témában.

Olvassuk csak 1Kor 7,3–5 versét.! „A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje, s ugyanúgy a férj nem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg magatokat egymástól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabaddá legyetek az imádkozásra, de azután ismét legyetek együtt, nehogy megkísértsen a sátán titeket azáltal, hogy képtelenek vagytok magatokon uralkodni.” Vagyis kinek is kell először kielégülnie az együttlélésben? A Biblia azt mondja, hogy a férj teljesítse kötelességét először.

Legyünk reálisak. Isten teremtette minden részünket. Régebben egyes teológusok azt mondták, hogy Isten csak deréktól felfelé teremtette az embert, sőt voltak, akik azt mondták, deréktól lefelé a sátán műve vagyunk. Ez nem igaz. Isten alkotta meg minden testrészünket. Az ige arra tanít tehát, hogy ti férfiak, adjátok meg feleségeteknek, hogy elérjék az orgazmust. Mivel a férfi gyorsabban jut el a kielégülésig, ezért neki kell magán uralkodnia, hogy felesége is eljusson a kielégülésre. Ezt azonban a házastársaknak együtt kell megtanulniuk.

Különösen fiatal korban a férfiak nem tudják magukat eléggé kontrollálni ezen a téren. Egy szerető feleség ezt természetesen megérti, de kell, hogy egymáshoz szokjanak.

A férfi nem lehet önző a szexualitás területén. Sokáig azt mondták, hogy a feleségnek el kell fogadnia helyzetét, azt, hogy talán soha nem tapasztalta meg ezt az örömet.

Sajnos, sokan nem értették meg mi is Isten akarata az együttlélésben: a férj adja meg feleségének az őt megillető örömet!

1Thes 4,3–5-ben ezt írja az apostol: „Az Isten akarata, hogy mindenki szentséggel és tisztasággal tudjon élni feleségével, nem a kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent.” Összefoglalva: a nem keresztények (pogányok) önzők, a másikat csak a saját kielégülésük eszközének tekintik. De ne így legyetek ti, akik ismeritek az Urat. Istennek nagy áldása származik a házasságra, ha ezeket szem előtt tartjátok!

Most pedig néhány kérdésre válaszolnék:

1. Családtervezés

Isten az 1Móz 1,28-ban azt mondta az első emberpárnak, hogy szaporodjanak, sokasodjanak és töltsék be a Földet. Azóta már ötmilliárd ember él, és a tudósok állítják, hogy hamarosan az élelmiszertermelés volumene nem lesz elég ennyi ember eltartására a Földön. Tehát a Föld már-már betelt, ahogyan Isten meghagyta azt Ádámnak és Évának.

Minden élet Istentől ered. Ő jelen van a fogantatás pillanatában is, az életet Ő adja. Ha nem akarja, nem jön létre a terhesség.

Ez a hit helye! Mi mindannyian az Úr kezében vagyunk.

Minden házaspárnak szabadsága van arra, hogy a hitnek ezt a megnyilvánulását életében valósággá tegyék. De ha ti a családtervezés mellett döntötök, Isten nem erőlteti rátok a hit útját.

Lehet, hogy azt mondjátok, nekünk nincs hitünk arra, hogy az Úrra bízunk születendő gyermekeink számát. Akkor éljetez a családtervezéssel. Természetesen anyagi lehetőségeitek, pl. lakás, szobák száma, foglalkoztatottság is korlátozzák a gyermekek számát. Isten azt mondja, hogy eldönthetitek, hogy gyermeket akartok. Ezért te vállalod a felelősséget és Isten nem hagy el téged.

1Kor 7,5-ben az apostol az írja a házastársaknak, hogy „ne fosszátok meg magatokat egymástól”, de egy bizonyos ideig tartózkodhattok közös elhatározással.

A fogamzásgátlás módja viszont orvosi probléma, a kérdést nem a gyülekezetben kell eldönteni. Saját döntéseitek felelősségét ne terheljétek a pásztorra! Nektek kell eldönteni, hogy családtervezést akartok-e vagy nem!

2. *Mi van akkor, ha a feleség túl fáradt a házaselethez?*

Ez előfordulhat, de a férj részéről is. Meg kell értened házastársadat, és ilyenkor, ha lehet, még jobban kell szeretned őt. 1Pét 3,7-ben az ige azt mondja, hogy a férfiak megértően éljenek együtt feleségükkel.

3. *Nem hívő férjek problémája*

A nem hívő férj, ha felesége megtér, azt gondolhatja, hogy hívő felesége elhidegült tőle. Ilyenkor mondd el neki azt, hogy az Úr sokkal jobb feleséggé tesz engem, mint amilyen eddig voltam. Ne gondold azt, hogy azzal szenteled meg őt, ha elzárkózol gyöngéd közeledése elől. Ezzel soha nem fogod neki Isten szeretetét bemutatni.

4. *Mi van akkor, ha a férfi túl aktív a házaselethez?*

Sok esetben ez pont fordítva van. Mindenképpen meg kell beszélni ezt egymással. A férfi is visszafoghatja magát egy kicsit: ez a férj áldozata szeretetéből. Viszont a feleség, még ha nem kívánja is az együttléte, engedhet férjének, bizonyítva szeretetét iránta.

Tudjátok, a szexuális teljesítés a férfiak önazonosságának fontos része. Ha gyakran elutasítod őt, nem szenteled meg, sőt nyitottá teheted a kísértések számára.

(folytatjuk)

CÍMLAPON

Tudósítás a kadarkúti szeretetotthon életéről • A riportokat készítette: Telegdi József

{k1992401}

%Közösségünk szociális tevékenységének egyik legjelentősebb, ha nem a legjelentősebb helye a Somogy megyében lévő kadarkúti szeretetotthon. A jelenleg mintegy harminc gondozott, idős embernek otthont és teljes ellátást adó intézet vezetőjével, Kincses Józseffel és az otthon felügyeletét végző kuratórium elnökével, Gyánó Lászlóval készített interjúval, valamint négy alkalmazottal: – Kulcsár Gabriella ápolónővel, Rangits Béla szakáccsal, Szabó Imre karbantartó asztalossal és Szabó Lászlóné Marika nénivel – történt rövid beszélgetés közreadásával szeretnénk betekintést adni az otthon életébe, működésébe. Összeállításunkban megszólalnak azon idős emberek, testvérek közül néhányan akikért alapított ez az intézet. Özv. Szűcs Bálintné Erzsike néni, Mraznica Györgyné Vera mama, és Majoros Pálné Erzsike néni rövid bizonyosságban mondják el az otthonba kerülésüket és az ottani tapasztalataikat.

Kincses József – a kadarkúti szeretetotthon vezetője

{k1992402}

– *Mióta szolgálsz rendszeresen a szeretetotthonban?*

– A kastély gyülekezetünk körzetébe tartozott, így mind a gyülekezetünk, mind a családom és jómagam is gyakran látogattuk meg az otthont. Rendszeres látogatásokat 1990. február 1-től, hetente 3-4 alkalommal tettem, mint főállású intézetvezető 1991. augusztus 1-től dolgozom itt.

– *Mi a jeladatod, mit foglal magába munkaköröd?*

– Munkaköri leírásom testi, lelki, gazdasági, anyagi, és pénzügyi feladatokat határoz meg.

Ezek közül néhányat említek:

- teljességgel vállalja (mármint a mindenkori vezető) az intézet általános irányítását, közvetlen vezetését;
- felelős a gondozásba vett idősök testi-lelki ellátásáért, az intézet rendjéért, az intézeti alkalmazottak munkarendjének, munkavégzésének irányításáért, a vagyontvédelem biztosításáért, stb.;

Részletes feladat- és jogkört határoz meg a szervezeti- és működési szabályzat, pl. a munkavállaló munkaidejét az otthon vezetése kötetlen munkaidőben határozza meg.

– *Ez a gyakorlatban napi hány óra munkaidőt jelent?*

– Általában 3/4 7-kor kezdek, a sötétedésig tart, utána következik a szobákban a látogatás, a lelki gondozás.

– *Miből áll egy-egy munkanapod? Van-e bevált munkarended? Mit jelent a testi-lelki ellátás?*

– A testi ellátás magában foglalja az otthon gazdaságos működését, működtetését, bele értve ebbe a pénzügyi, gazdálkodási, bevásárlási és a mindennapi étellel kapcsolatos feladatokat: legyen meg a tejrendelés, kenyérrendelés, húsrendelés, a pénzügyi mérleg egyensúlyban legyen, a konyhakert, a gazdasági udvar gondozott, a maga idejében betakarított legyen. Mert „nem csak kenyérrrel él az ember...”, és mert testvéreim a déli harangszót nagyon pontosan figyelik, így ezért is szükséges a pontos napi ellátás.

A lelki ellátás magában foglalja az istentiszteleti alkalmak rendes és pontos megtartását: vasárnap kétszer van istentiszteleti alkalmunk, csütörtökön este bibliaórát tartunk, és ezen felül van természetesen a szobai lelkigondozás. Az istentiszteleti alkalmakra a mozgásképes idős testvéreink lemennek a földszinti imaterembe, az erre már nem képes testvéreinkhez szobai hangosító hálózaton juttatjuk el az istentiszteleten hallottakat. Ezen a hangosító rendszeren keresztül történik a reggeli, hét órás ébresztő, majd adminisztrátorunk, Jolika igeolvasása is.

– *Milyen általános tapasztalataid vannak a személyes lelkigondozás terén?*

– Az a helyzet, hogy amennyi gondozott, annyi helyről, gyülekezetből, annyi szokással érkeztek ide. Sajnos elmondható, hogy testvéreink nem igen tanulták meg a toleranciát: elviselni a másikat szeretetben. Sok javítani való van, s ezért sokat kell fáradozni. Ez fölér a mindennapi anyagi problémák súlyával. De míg az utóbbiak spórolással, segítségkéréssel stb. megoldhatók, az előbbiek ezekkel nem megoldhatók. Üzletben nem vásárolható lelki békesség, hanem ki kell imádkozni, ki kell beszélgetni. A munkánk nagyobbik része ez. Vannak nagyon aranyos testvérek akik hálásak, segítőkészek. De vannak ügyeletes elégedetlenkedők, akiknek semmi sem tetszik. S ezt általában a tömeghatás felerősíti és még nehezebben kezelhetővé teszi.

De külön öröm, amikor egy-egy beszélgetés és imádkozás után megnyugodva mosolyt és megbékélést lehet látni testvéreink arcán.

Az előbb említett problémákat kell, hogy lássuk az ő oldalukról, az ő helyzetükből is. Hiszen kiszakadva környezetükből, a családból, gyülekezetből új körülményekbe kerültek, s mindez idős, sokszor már tehetetlen korban, s ez bizony zavarólag hat rájuk. A feladat tehát a zavaró körülmények kiszűrése, s villámhárítóként működni közöttük. Van akinek elég egy esti beszélgetés, imádkozás, hogy hosszú időre visszanyerje lelki békességét, van aki – ha nem is provokálja, de – különösen igényli a rendszeres foglalkozást. Van aki számba veszi, hogy a másik testvérnél már háromszor voltam, voltunk, s nála csak egyszer. Válaszom ilyenkor az, hogy adj hálát, hogy veled testvér(nő) csak egyszer-egyszer kell elbeszélgetni.

Ki milyen gyülekezeti háttérből jött, ki milyen bibliai nevelést kapott és ki hogyan élte azt meg, olyan az itteni magatartása, lelkülete.

– *A nem hívő gondozottak be tudnak-e illeszkedni az otthon életébe, egyáltalán hogyan viszonyulnak a hívő környezethez?*

– Az az álláspontom, hogy nekünk – az otthonnak – missziós feladatunk is van, és mi úgy

tudunk missziózni, hogy az otthon kapuit megnyitjuk a világi idős emberek előtt is. Kérdésre válaszolva elmondható, hogy – igaz kevesen vannak – de a világi gondozottakkal sokkal kevesebb probléma és baj van, mint jó egynéhány hívővel. Ezek az emberek értékelik és így hálásak a környezetért, ellátásért. Párhuzamot tudnak vonni a kinti életük és az itteni élet között. Veszekedés és hangoskodás az ő részükről a legkevesebb. Sokszor ők szolgálnak például a hívők előtt.

– *Hány fő gondozottja van az otthonnak? Hányan, s milyen munkaerővel gondoskodtok róluk?*

– 1992. első negyedében az átlag 30 fő volt, jelenleg 29-en vannak. A kiszolgáló személyzet ápolónőkből, konyhai dolgozókból, takarítókából és általános karbantartó-fűtő személyzetből áll. A konyhán 1 fő szakképzett szakács, 1 fő főzőnővel, mellettük egy kisegítő személyzettel váltóműszakban dolgoznak. Három takarítónőnk van – mivel kb. 10 családi háznai takarítanivaló helységből áll a kastély. Szabadság, betegség esetén némi kis juttatás fejében magukat jobban bíró gondozottak segítenek a takarításban.

Ez a kiszolgáló személyzet képes ellátni egy nagyobb gondozotti létszámot is. **Felhívjuk ezúttal is a testvériség figyelmét, hogy van még üres hely és kapacitásunk is további gondozottak befogadására.**

– *Milyen pénzügyi források tartják fenn az intézetet? Hogyan oszlik meg a döntési jog és a felelősség az intézmény vezetésében?*

– Testvéreink nyugdíja, és két év óta az állam által biztosított normatív támogatás adja az intézet működésének alapvető pénzügyi forrását.

A gondozottak nyugdíja az otthon számlájára folyik be, amiből 1000,- Ft-ot a testvérek visszakapnak havonta üdítőre, levelezésre, stb. Azok, akik rendszeresen dolgoznak, besegítenek 500–1000,- Ft kiegészítést kapnak még.

1991-ben 6060,- Ft volt az egy főre eső, átlag nyugdíj. Az állam egy évre egy főre 145 ezer Ft-ot adott normatív támogatásként. Az idén ez 174 ezer Ft-ra növekedett. Egy gondozottnak egy hónapi ellátása kb. 12 ezer Ft-ba kerül.

1991. január 1-től önálló jogi személyként működik az intézet, melynek vezető testülete, kuratóriuma van. Az elnök Gyánó László testvér, titkár a mindenkori intézetvezető és még három tagja van a kuratóriumnak. A kuratórium rendszeresen ülésezik, ahol az otthon terveiről, a gondozottak felvételéről, a nagyobb kiadásokról stb. dönt. Ugyanis megszabott, hogy ki, milyen összegű rendkívüli kiadásról dönthet. A kuratórium elnöke és az intézet vezetője külön-külön 50.000,- Ft-ig, együttesen 100.000,- Ft-ig. A kuratórium 500.000,- Ft-ig és e fölött már az Országos Presbitériummal együtt vagy az Országos Közgyűlés dönthet.

– *A község lakóival, vezetőivel milyen a kapcsolatokat?*

– Kapcsolatunk még a Községi Tanáccsal igen jól kialakult és ez öröklődött az Önkormányzattal való kapcsolatunkra is. Amiben tudnak, segítenek; legyen az gépírás, fénymásolás, ügyintézés stb. Ez volt tapasztalható a még romos kastély megvásárlási szándékától kezdve mostanáig. A községi iskolával szinte napi a kapcsolat, mert az alkalmazottak gyermekei közül négyet viszünk be nap mint nap tanulni. Az iskolából voltak nálunk karácsonykor, egy előadás keretében szerepeltek a gyerekek és az iskola tanulói részt vettek a főiskola megnyitó ünnepségén is.

A község lakosságával is rendszeresen érintkezésben áll az otthon közössége. Ebben a főiskolások és a nálunk vannak alkalmazásban álló községi lakosok összekötő kapcsot jelentenek.

– *Kap-e az intézet a közösségi költségvetésből vagy a gyülekezetektől támogatást? Vannak-e egyéni támogatók?*

– Voltak rendszeres támogatóink úgy a gyülekezetek, mint az egyes testvérek részéről. De ez mostanában jelentősen megcsappant. Gondolom azért, mert a testvérek tudomására jutott az állami normatív támogatás. Voltak napok, amikor az otthon fizetőképessége határához jutott és igen csak vártuk a postást, hogy hozza meg a normatív támogatást. A közösség

költségvetéséből is kapunk anyagi támogatást, amennyit az Országos Közgyűlés megszavaz, amely soknak egyáltalán nem mondható, de legutóbbi információk szerint az államtól kapott imaházak építésére és felújítására kapott pénzből az otthonnak is jut állag megóvásra, felújításra.

1991-ben jelentős beruházásokat hajtottunk végre. Most tervben van a bejárati résznél kerítés és porta épület építése, kerti ház építése szerszamos kamrával, pihenővel, műhelyraktárral stb. – *Mint említetted, korábban polgári foglalkozásod volt. Kellett-e vezetői stílusodon változtatni, hogy egy gondozó intézet vezetője lettél?*

– Az, hogy kellett volna, szinte biztos, de hogy sikerült is változtatnom, nem tudom. Mert a 32 éves polgári foglalkozásban – agronómusként dolgoztam – kicsit más volt. Utasítások szinte parancsok voltak, s azt kellett elvégezni vagy elvégeztetni.

Itt ugyebár kérdés van, sokan ezt gyengeségnek vagy lazaságnak tekintették, tekintik. Ezért van az, hogy bár nagyon vártak a testvérek de talán nem gondolták, hogy fegyelmet, munkarendet kell majd egyből tartani. Tudniillik az évekig tartó távirányításos vezetés alatt fellazult, úgy a fegyelem, mint a pontosság, a becsületes munkavégzés stb. Nekem az a véleményem, hogy a hívóknak ezen a területen szinte kérdés nélkül példamutatónak kellene eljárni.

Talán némelyek keménynek tartanak, de amit mondok azt szeretetből mondom és nem a megbántás szándékával, azért mondom, hogy ugyanaz a dolog legközelebb ne legyen probléma. Azt tudomásul kell venni, hogy az egyénieskedések sokszor ellentétben állnak a közösség érdekével és így azt le kell állítani.

Összehasonlításképpen elmondható, hogy sokkal nehezebb itt mind szellemi-lelki, mind egyéb vonatkozásban vezetőként dolgozni, mint volt korábbi foglalkozásomnál.

– *Hogyan szervezitek meg a gondozottak egészségügyi ellátását?*

– Szerződéses viszonyban állunk egy orvossal, aki hetente egy alkalommal rendszeresen, ezen felül szükség szerint látogatja az otthont. Három fő állású ápolónőnk van – bár egy jelenleg gyese. Állandó, éjjel-nappali ápolónői szolgálat van. Itt mondom el, hogy a gyógyszerektől kezdve a kórházba szállításokon át, minden felmerülő egészségügyi költség az otthont terheli.

– *Van-e olyan mondanivalód, amiről úgy gondolsz, hogy a nyilvánosságra tartozik?*

– Szeretném megköszönni a testvéreknek azt az áldozatos munkát, amellyel az otthont – az indulástól kezdve – élő munkaerővel, egyéni vagy gyülekezeti adakozással támogattak egészen mostanáig.

Egyben szeretném kérni a testvériséget, mint azt már a közgyűlési beszámolómban is említettem, hogy ezentúl is bármilyen támogatást elfogadunk és szeretettel nyugtázunk.

Ajánlom például a tájjellegű látogatások megszervezését Kadarkútra. A szabolcsi testvérék látogatása almaszüret idején, vagy a nyírségi testvérek látogatását krumpliszüret alkalmával, vagy szőlőszüret idején a kiskunsági testvérek látogatását. Ezeken a kirándulásokon – a gyülekezeti vezetővel az élen – összeköthető a testvéri ismerkedés, a mi kis gyülekezetünkben való szolgálattal és a megtermelt, talán fölöslegessé váló termékekből összeállított adományok elhozatalával.

– *Hogyan érelődött meg benned, hogy elvállalod ezt a szolgálatot?*

– Hosszabb ideig táppénzes állományban voltam, és látva, hallva a hiányosságokat itt Kadarkúton, tettem egy olyan „felelőtlen” kijelentést, hogy ha leszálalékolásom elintéződik, úgy elvállalom az otthon vezetését. Mielőtt leszálalékoltak volna megkeresett Gyánó László és Tóth László testvér és úgyszólván mondjam belesodródtam. Leszálalékolásom azonban nem történt meg. Hogy mi volt a döntésem oka végsősoron? Sajnáltam a testvéreket az otthonban és az az igazság, hogy most is sajnálnám, ha vezető nélkül maradnának. Láttam ugyanis, a nem is annyira az anyagi, mint inkább a lelki gondozatlanságot.

Családomnak nehéz volt megemészteni az ideköltözést és még most is úgy mondják, hogy a Páthmosz szigetére jöttünk. Isten azonban jól tudja, meddig kell itt lennünk, meddig tart megbízatásunk. Feleségem városi lány lévén azt mondta még ideköltözésünk előtt, hogyha

költözik, akkor csakis városba. A városi költözésből Vótapusztai letelepedés lett.

Gyánó László – kuratóriumi elnök

{k1992403}

– *Kérlek, ismertesd az otthonban illetve a kuratóriumban végzett feladataidat, melyek legjobb tudomásom szerint összefüggenek!*

– Szolgáltatom jelenleg kétirányú. Egyfelől az otthonban lelkipásztori feladatot látok el. Hiszen Kadarkút kezdettől fogva a mezősokonyai körzet része, s az ma is. Rendszeresen látogatom a gondozottakat és gondozókat is. Az itteni gyülekezet azonban nem csupán belőlük tevődik ki, hanem a községben is vannak testvérek, akik idejárnak. Másrészt pedig az Országos Közgyűlés megbízásából az otthon felügyeletét irányító kuratórium elnöke vagyok. A Kuratórium általában negyedévenként ülésezik. Öt tagja van. Örömeinkre szolgál az, hogy a kuratórium tagjai egyre jobban átlátják az otthont érintő kérdéseket, feladatokat. Ezek közül néhány példát mondok: a költségvetés elfogadása, az otthonba történő felvételi kérelmekről való döntés, beruházások áttekintése, elfogadása stb. Az üléseken az intézetvezető testvér előterjesztése alapján megyünk végig a rendszeren. Úgy gondolom, hogy Kincses testvérnek is segítségére van e jól együtt dolgozó kuratórium, nem könnyű feladatának elvégzésében.

– *Az idős emberek felvétele az otthonba hogyan történik, milyen lépéseket kell tennie a kérelmezőknek?*

– A gyakorlat az, hogy a helyileg illetékes lelkipásztor írásban vagy szóban továbbítja a felvételi kérést. Ekkor mi közöljük, mi a felvétel módja, felvételi lapot küldünk, amit a lelkipásztor továbbít a kérelmezőhöz. Ekkor a bővebb tájékoztatás után a kérelmezőnek lehetősége van még arra, hogy ejtse vagy megerősítse kérelmét. (Itt jegyzem meg, hogy nem zárkózunk el a pünkösdi közösséghez nem tartozó személyek felvételétől sem.) Tehát ha a kérelmező igényt tart az otthonra továbbra is kitölti a felvételi ívet és aláírja. A lelkipásztor levélben megírja véleményét az ügyvel kapcsolatban, s ezt a kitöltött kérdőívvel elküldi hozzánk, vagy az Országos Titkárságra. A kitöltött jelentkezési lap és a levél birtokában mi általában ketten, valamely kuratóriumi taggal a helyszínen környezettanulmányt végzünk, bevonva a lelkipásztort is, ahol is megismerkedünk a családi és anyagi háttérrel és még bővebb tájékoztatást adunk az otthonról, a feltételekről stb. Örömmel vesszük, ha valaki először ideiglenes jelleggel próbálja ki az otthont, nem fölégetve maga mögött a „hidat”. Ezzel megadva a lehetőségét, hogyha elképzeléseinek nem felelnek meg a körülmények, visszamenjen eredeti környezetébe.

– *Mennyire fő szempont az, hogy valaki milyen anyagi háttérrel kíván lakója lenni az intézetnek?*

– Semmiképpen sem fő szempont. Vannak gondozottjaink, akik egyáltalán nem hoztak semmit, sőt nyugdíjat sem kapnak és ugyanabban az ellátásban részesülnek, mint aki a nyugdíja mellett behozta ingatlanát vagy annak ellenértékét. Azonban intézetünk szabályzata értelmében, aki rendszeres jövedelemmel rendelkezik, az köteles gondozási költségtérítésként az otthonra hagyni.

– *Mi a helyzet akkor, ha a jelentkező rendelkezik ingatlannal, a hozzátartozói el akarják helyezni itt Kadarkúton, de az ingatlanra igényt tartanak?*

– Kikötésünk a vagyont illetően nincsen, de megmondom őszintén, hogy rendkívül etikátlannak tartjuk ezt a megoldást, vagy ennek akár csak a komoly felvetődését is, különösen hívóktól.

– *Amióta elkezdődött ez élet Kadarkúton Te is itt voltál, itt dolgoztál. Megfigyelhető-e változás a gondozottak egymáshoz és másokhoz való viszonyában? Persze kérdés, hogy mérhető-e?*

– Azt szeretném idézni, amit Salamon király ír a Prédikátor könyve 12. részében, hogy

„Emlékezz meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idején addig, amíg a veszedelem napjai el nem jönnek és az esztendők, melyekre ezt mondod, nem szeretem ezeket!” Ez annyit jelent, hogy addig, amíg fiatalabbak vagyunk, addig, amíg erőnk, értelmi képességünk teljében vagyunk, addig törekedjünk becsületesen szolgálni az Urat, megszabadulni, megtisztulni minden emberi rossz tulajdonságtól, mert idős korban ez már nehezen megy!

Az elmúlt évek itteni tapasztalata alapján is ezt tudom mondani. Azok a testvérek, akik komolyan vették a lelki életet, a hívó életet, szabad lélekkel jöttek ide, áldást jelentenek az otthon számára. De akiknek „hiányos” volt a lelki életük, azoknak nehezen megy idős korban a szabadulás. Ezért kérek e beszélgetés keretében is mindenkit, amíg időnk „kellemetes”, addig törekedjünk megszabadulni, megszentelt életet élni.

– *Van-e valamilyen közérdekű bejelentésed, kérésed?*

– Szeretném mindenekelőtt kifejezni hálánkat először az Úr iránt, hogy gondoskodó szeretete következtében soha egy alkalommal sem volt olyan eset, hogy ne tudtunk volna ételt adni testvéreinknek, s ne jutott volna az asztalra. Tudjuk, hogy ezt elsősorban Istennek köszönhetjük, még akkor is, ha az utóbbi egy-két évben ehhez nagyrészt állami támogatás volt segítségünkre. A másik az, hogy szeretnénk javítani az otthon szellemi és lelki életén.

– *Engedj meg egy személyes kérdést: Feleségedet nem régen az Úr hazahívta, meghalt.*

Miként befolyásolja az Ő nyilvánvalóan fájdalmas hiánya életedet és szolgálatodat?

– Nehéz erről beszélni. Eddig is tudtam, tudatosult bennem, hogy mi mindent jelent a házasság, a házastársi kapcsolat számomra. De mióta az Úr Marikát hazavitte, azóta fokozottan tudom értékelni, hogy mit jelent ez: Feleség. Mert most már érzem, hogy egyedül félemler vagyok, nagy az űr. Gyermekeim, akik nagyon szeretnek, megpróbálják pótolni ezt a nagy hiányt, de természetesen ez teljes egészében nem sikerülhet. A megnövekedett háztartási feladatokban segítenek, gyöngédséggel, szeretettel vesznek körül.

Szolgálatomat illetően nem érzem, hogy bármi törés állt volna be. Abban a hitben élek, hogy az Úr nem téved, Ő tudja, miért kellett így történnie, ha én nem is látom. Feleségem betegágyánál az utolsó estén, amikor még beszélni tudott, együtt imádkoztunk és megadta az Úr azt a lehetőséget, hogy felolvassam azt az ígét, amit a műtét reggelén kaptam. „Ne nyugtalankodjék a Ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem, az én Atyám házában sok lakóhely van.” A felolvasás után Marika azt mondta, oda akarok menni, megpihenni, mert elfáradtam. Utolsó szavai azok voltak, hogy „mondd el, mindenkit szerettem”. Megnyugszom Isten akaratában, és addig amíg az Úr kegyelmet és erőt ad, így tört szárnnyakkal, félemlerként is igyekszem Őt szolgálni.

Kulcsár Gabriella – ápolónő

– *Mióta dolgozol az otthonban?*

– 1988. január 1-től dolgozom itt. Ápolónőnek jöttem, feladatom az idősek ápolása, gondozása. Az idős emberek nagyon érzékenyek és gyakran nehezen alkalmazkodnak a körülményekhez. Ezért sok szeretetet és türelmet igényelnek. Én biztos vagyok abban, hogy ehhez a munkához Istentől való elhívásra, és különösen nagy szeretetre van szüksége annak, aki ezt a munkát türelemmel és örömmel tudja végezni. Én úgy gondolom, hogy ez szolgálat is.

– *Mi az, amire nem szívesen emlékszel vissza?*

– Az első pár hónapra, amit itt töltöttem. Nagyon magányosnak éreztem magam és gyakran volt honvágyam. De Isten igen közel volt hozzám ebben az időben, újra meg újra megerősített engem.

– *Mi az, ami itt tartott a megpróbáltatások ellenére is?*

– Isten hívott el engem erre a helyre, és Ő megígérte, hogy velem lesz és megáld engem. Amikor idejöttem, mindent ami fontos volt nekem elhagytam. De nem bántam meg ezt a lépésemet. Sok örömben, áldásban, de emellett megpróbáltatásokban is részem volt, mégis azt

mondom, hogy megéri. Isten tervében minden döntés amit hozunk, és minden lépés amelyet megteszünk, bármilyen áldozatba kerül is, megéri! Valaki egyszer azt mondta: „Soha ne elégedj meg kevesebbel, mint ami Isten terve a te életedre, kerüljön bármibe, ez számodra a legjobb!” Én tudom, hogy ez igaz.

– *Mire emlékszel nagyon szívesen?*

– Amikor még a Libor Zsolti itt dolgozott, egyszer beöltöztettük Mikulásnak és végigjárta az idősek szobáit, mindenkinek mikuláscsomagot osztott és az idősek olyan aranyosak voltak, mert úgy örültek, mint a kisgyerekek. Én akkor nagyon meg voltam hatódva, akkor úgy éreztem, hogy mi egy nagy család vagyunk.

– *Mit jelent számodra az otthon?*

– Az életem egy részévé vált, ahol Isten olyan sokat formált, alakított és tanított engem. Szeretem ezt a helyet és az embereket akik között élek. Bárhova is kerülök ezután, biztos vagyok abban, hogy sohasem fogom elfelejteni azokat az éveket, amelyeket itt töltöttem. Mindaz, amit kaptam Istentől és az emberektől itt az otthonban, nagyon sokat jelentenek nekem. Nagyon hálás vagyok Istennek ezekért az évekért.

Rangits Béla – szakács • Kulcsár Gabriella

{k1992404}

– *Mióta dolgozik az otthonban?*

– 1991 december 1-től dolgozom itt.

– *Mielőtt az állást betöltötte volna, tudta-e, hogy keresztény környezetbe jön?*

– Igen, tisztában voltam vele, hogy az a hely ahova jövök, egy keresztény szeretetotthon.

– *Mit várt? Milyen elképzelései voltak előzetesen az otthonról?*

– Én egy nyugodt, békés légkört vártam ettől a helytől, néhány apróságtól eltekintve, ezt meg is találtam.

– *Milyen kellemes, vagy kellemetlen meglepetések érték?*

– Ismertem a kastélyt még a régi állapotában, és nem gondoltam volna, hogy ilyen szépen rendbe lehet hozni. Amikor először beléptem a kastély ajtaján, nagyon meglepett annak a sok munkának az eredménye, amit az otthon felújításán végeztek. Ez egy kellemes meglepetés volt az én számomra.

Volt kellemetlen meglepetésem is. Keresztények közötti veszekedésnek voltam szem és fültanúja.

– *Mit kíván az otthon lakóitól?*

– Kölcsönös tiszteletet, megbecsülést, megértést.

– *Mit kíván a közvetlen munkatársaitól?*

– Azt kívánom tőlük, hogy fogadjanak el olyannak, amilyen vagyok.

– *Na, és mit kíván nekik?*

– Azt kívánom, hogy békességben, megértésben, és kölcsönös megbecsülésben éljenek.

Szabó Imre – karbantartó asztalos

{k1992405}

– *Kérlek, mutasd be az itt végzett munkádat!*

– A szakmám asztalos, de azt lehet mondani, hogy jelenleg mindenés vagyok. Ez jelent a kerti munkától kezdve a fűtésen keresztül a kőműves és segédmunkáig mindent.

– *Mikor, milyen célból jöttél ide, mit tudtál megvalósítani elképzeléseidből, milyen terveid vannak?*

– 1985 május 2-án érkeztem, azóta itt lakom, itt dolgozom. Közösségünk akkori vezetőinek a megbízásából kerültem ide. A munka lehetőség mellett az a reménység élt bennem, hogy mivel lelkileg előtte nagyon megterhelődtem, Jézus Krisztus ezen a helyen és ilyen körülmények között képes megszabadítani.

Elképzeléseim voltak és vannak természetesen, de mivel gyermekkorom óta megtanultam lemondani saját elképzeléseimről, ezért inkább mindig a soron következő munkák elvégzésére gondoltam és gondolok.

Az Édesanyámtól tanult 37. zsoltár 5. verse szerint az Úrra bízom az életem. Kérem a közösségünk testvériségét, hogy imáikban vigyenek minket továbbra is Isten elé.

– *Mit nyújtott számodra az otthon?*

– Ahogy már említettem munkahelyet és otthont. Otthont igazán csak az 1987-es megnyitó után jelentett az ittlakás, előtte nagyon rossz körülmények voltak. Nagyon örülök, hogy a megrendezett testvéri találkozók miatt sok örömben részesülök. Szinte észrevétlenül és lassan, de érzem, hogy felszabadul a lelkem a személyes gondjaim nyomasztó terhe alól.

Nagyon szeretem az idős embereket. Egyik-másikuk Édesanyámra és Édesapámra emlékeztet. Ezért is igyekszem amennyire tőlem telik kérésüket teljesíteni. És ha valamelyikük az Úrhoz költözik, meghal, az nagyon fáj.

Isten áldását kívánom a közösség testvériségére a Zsid 4,15–16 és a 4Móz 6,24–26 versével.

Szabó Lászlóné – Marika • (K. G.)

{k1992406}

– *Mondd el hogyan kerültél a Kastélyhoz?*

– 1988. május 3-án úgy, hogy a lányomat ápolónőnek hívták dolgozni és én megkérdeztem, hogy jöhetnek-e? Nagy meglepetésként ért, amikor azt mondták, hogy igen. Ez a nyári táborozások idején volt, ami nagy öröm volt számomra.

– *Milyenek voltak az első tapasztalataid az otthonról?*

– Én úgy gondoltam, hogy ez a hely segíteni fog nekem abban, hogy az Úr Jézust megtaláljam és kezdetben sok rossz tapasztalatom volt, mivel a hívő testvérektől többet vártam.

– *Meséld el, hogyan ismerted meg az Urat?*

– Elég sokat voltam beteg és úgy éreztem, hogy egyedül csak Jézus tud meggyógyítani. 1990. augusztus 18-án a kadarkúti Főtéren tartott szabadtéri evangélizáción elfogadtam az Urat, de éreztem, hogy a szívem még nem teljesen az Ővé. Több gyülekezetben jártam, és ezek az összejövetelek olyan mély hatással voltak rám, hogy eldöntöttem, hogy az Urat teljes szívemmel fogom szolgálni. Az életemet letettem az Ő kezébe, ez volt életem legjobb döntése.

– *Kérlek beszélj a családozról!*

– Családom tagjai nem ismerik az Urat, nagyon ellenségesen fogadták az én döntésemet. Ez nagyon nehéz időszak volt, de Isten megváltoztatta ezt a helyzetet és egyre közelebb kerültünk egymáshoz. Nagy meglepetésként ért és hálás voltam az Úrnak azért, hogy az én férjem a nyári ifjúsági napokon egy esti evangélizáción részt vett, bár döntést nem hozott, hiszem, hogy Isten munkálkodik az Ő szívében. Külön öröm az én számomra, hogy családom minden egyes tagja részt vett az Ifjúsági Napokon és a konferencián. Hiszem, hogy a mag elhintetett az Ő szívébe. Hiszem, hogy az én lányom, aki itt dolgozik, az Úr gyermeke lesz, és ez a hely nemcsak mint munkahely lesz fontos az Ő számára, hanem úgy is, mint Isten háza.

A bentlakó idős testvérek bemutatkozását özv. Szűcs Bálintné kezdi, ő vállalkozott, hogy saját maga írja meg az Otthonban tapasztaltakat.

özv. Szűcs Bálintné

{k1992407}

72 éves vagyok. 1989 júliusában jöttem a kadarkúti szeretetotthonba. 1962-ben halt meg a férjem. 1963-ban lettem Isten kegyelméből az Ő gyermeke. Fábíán József testvér merített alá Békésen. Gyermekem nincsen, nem is volt. Mi öten voltunk testvérek én voltam az utolsó szülött. Testvéreim már mind meghaltak. Szüleim nem voltak hívők, még vallásosak sem,

csak becsületes emberek voltak. Legyen hála ezért is Istennek. Rokonaimmal jó a kapcsolat, de hosszas özvegységem alatt mindig egyedül laktam, sok gond között. 1988-ban megbetegedett a szemem, és mikor kórházban voltam azt mondta a főorvos úr, hogy nagyon sokat Fogunk itt találkozni. Más betegségem is lett. És így meg kellett értenem, hogy abban a körülményben nem lehettem egyedül tovább. És így lelkészünkkel Weigert Józseffel és a rokonsággal megbeszélve, kértem az otthonba való elhelyezésemet, amelyet meg is kaptam.

Nem mondhatom, hogy jól éreztem itt magamat amikor ide jöttem, mert sajnos akkor is voltak összeférhetetlenek, akik rossz hírt terjesztettek az otthonról. És én először, nagy kár, de ezekre figyeltem, gondoltam is, hogy hazamegyek. Már fogtam is a bőröndömet, amikor az Úr megértette velem: Ő állított erre a helyre. Azóta még gondolatban sem bántam meg, hogy ide jöttem. Ez a hely lelki nevelő is. Meg kell tanulnunk elszenvedni egymást szeretetben. És erőnkhez mérten van alkalmunk szolgálni, jót cselekedni, imaszolgálatot végezni.

Vezető testvéreink mindent megtesznek érdekünkben, hogy nyugodt életet éljünk idős napjainkra. Van bőségesen terített asztal is. Szobánkban minden reggel 7 órakor hallhatjuk az igeolvasást.

Fil 3,20–21 verssel köszöntöm a testvéreimet.

Mraznica Györgyné – Vera mama • (K. G.)

{k1992408}

– *Vera mama kastélyunk legrégebbi lakója. A megnyitás előtt már járt itt. Megkértem, hogy beszéljen arról, hogyan került ide és mik voltak az első tapasztalatai?*

– Amikor először idejöttem, akkor a kastély még tatarozás alatt állt. Kecser testvér is itt volt, a családjával együtt, éppen a kazánnak ásták a gödröt. Emlékszem, hogy a következőket mondtam neki: „Ezt már régen el kellett volna kezdeni, legalább 25 évvel ezelőtt, hogy legyen hova menniük az öregeknek.”

Ő erre azt felelte: „Ne ide igyekezz testvér, hanem fölfele!” Erre én azt feleltem, hogy „Én oda is igyekszem, de lehet hogy pont én leszek az első lakó”. És így is lett! Annak dacára, hogy tatarozás alatt állt még akkor is amikor én idejöttem, csak a legjobbat tudom erről a Kastélyról elmondani.

– *Megbántad-e valaha azt, hogy ide jöttél?*

– Voltak olyan időszakok, amikor valóban felsóhajtottam, hogy minek is jöttem ide, de ezt betegségem váltotta ki, és nem ez ellen a hely ellen volt kifogásom.

– *Hogyan őrizted meg az Úrral való kapcsolatodat ezen a helyen?*

– Egyedül voltam egy szobában és szinte minden időmet az Úrral tölthettem.

Megtapasztaltam azt, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ő nem változik meg. Az Ő szeretetével és kegyelmével nap mint nap hordozott engem, és ezt teszi ma is. Van egy Ige az ágyam fölött, amely kifejezi az én szívem vágyát, és amelyet mindenkinek üzenek: „Szeresd az Uradat a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből” (Mk 12,30)

Majoros Pálné – Erzsike néni • (K. G.)

– *Beszéljen Erzsike néni arról, hogyan kerültek a kastélyba, és mik voltak az első tapasztalataik?*

– A lányomtól, Jolikától hallottam erről a helyről, aki már fél éve itt dolgozott. Időközben a férjem lebénult és mindennapi ápolásra szorult. Jolika felajánlotta, hogy elhoz bennünket, hogyha mi beleegyezünk. Mi nagyon örültünk ennek a lehetőségnek és úgy döntöttünk, hogy ide költözünk a Kastélyba. Messziről jöttünk, Szabolcs megyéből. Nem tudtuk, hogy milyen lesz az otthon, de az első benyomásaink nagyon jók voltak. Ezen a nyáron lesz két éve, hogy itt lakunk, de nem bántuk meg azt, hogy idejöttünk. Nagyon sok öröm ért bennünket ezen a

helyen.

– Nagy öröm volt a kadarkúti Gyülekezet számára, amikor Erzsike néni és férje, elfogadta az Urat. Mesélje el Erzsike néni, hogyan jutottak el erre a döntésre?

– Évekkel ezelőtt én már a lányomtól hallottam az Úrról, és én akkor már kerestem Őt. 1990-ben evangelizációs alkalom volt a kadarkúti Főtéren és akkor én befogadtam Jézus Krisztust a szívembe. A lányom mindig imádkozott értünk és az Ő imája meghallgatásra talált. Tavaly nyáron az Ifjúsági Napokon betöltekeztem a Szentlélekkel, és olyan boldog voltam, hogy azt nem tudom szavakban kifejezni. Pár hónappal később bemelegítkeztem. Férjem az istentiszteleteket az ágyban fekvé hallgatta. Nagyon mélyen érintették Őt ezek az alkalmak, gyakran találtam sírva a szobában. Ő csendben hozta meg döntését, amikor egyedül volt Isten előtt. Nagyon szeretett volna bemelegíteni és ez a vágya múlt év decemberében teljesült. Vágyott arra, hogy úrvacsorát vehessen és csak egyetlen alkalma volt erre, mert az állapota súlyosabb lett, és az Úr rövid időn belül elvitte. Tudom, hogy nem maradtam egyedül, mert Jézus velem van, és hiszem, hogy egy napon a Férjemmel viszontlátjuk egymást. Az az én üzenetem, hogy még idős korban sem késő elfogadni az Urat.

{k1992409}

KÖRKÉP

Még egyszer a GyMT-ről • *id. Kovács Béla*

{k1992410}

Amint az Élő Víz egyik korábbi számában rövid fényképes cikk jelent meg a Gyülekezeti Munkásképző Tanfolyam utolsó kurzusának záróvizsgára készülő hallgatóiról – és abban a reménységben, hogy sikeresen le is vizsgáznak majd –, most örömmel és hálával mondhatjuk el, hogy a remélt szándék megvalósult. Beteljesült az az íge, hogy „...az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység; hiszen amit lát valaki, azt miért kell remélnie?” (Róm 8,24), vagy ahogyan azt az 1967-es Budai Gergely féle újszövetségi fordítás nagyon szemléletesen írja: „Mert csak reménység volt ...; a reménység azonban, amelyet beteljesülve lát az ember, nem reménység; mert amit lát ..., ugyan miért várja azt?”

Igen, vártunk hittel reménykedve, és nem szégyenültünk meg. Sőt! A hála öröme töltötte be a levizsgázottak és a vizsgáztatók szívét egyaránt azért, amit a gyülekezet Ura segített hozzá megvalósulásához. Igaz, hogy értékelhető eredmény tekintetében egyik-másik testvérünk többre lett volna képes annál, amit nyújtott – végeredményben azonban mind a tízen (amint azt megírtuk volt) kézbe vehették oklevelüket, és közösségünk elnöke, Kecser István testvér áldást kívánva bocsáthatta el őket a további szolgálat mezejére az Úr nevében.

Az eddig említettek kapcsán a „még egyszer” gondolat jegyében tekintsünk vissza röviden a GyMT közel 13 esztendő működése, céljára, módszerére, hasznára és mindarra, ami az ország testvérisége előtt érdeklődésre tarthat számot.

Az 1979 őszén induló tanfolyam egymást általában kétévenkénti gyakorisággal követő hat kurzusa azt a célt tűzte ki maga elé, hogy a különböző gyülekezeti szolgálatokban résztvevők számára, egy pünkösdi hitelveken alapuló és bibliai háttérű képzést, ismeretszerzést biztosítson, hisz „a Lélek sem jó tudomány nélkül ...” – amint Péld 19,2 ezt megemlíti.

A hallgatók kiválasztásának elsődleges szempontja – több esetben felvételi vizsgán, máskor saját lelkiismeretükre bízva – az volt, hogy életük az Úr szolgálatára odaszánt és komoly megtért, hívő élet legyen. Utólag most mégis úgy tűnik, hogy ez a szempont jó volt ugyan, de az esetek egy jó részében ettől függetlenül csalódnunk kellett az odaszánás és komolyság hiánya miatt.

A kitűzött célból következett az oktatás úgynevezett „enciklopédikus” módszere. Maga a szó

görög eredetű és körben való nevelést jelent, ami egyrészt az oktatók körére, másrészt az oktatók ismeretek körére vonatkozik.

Az oktatók esetében azt a 17–18. századi hiteltől látást vettük figyelembe, amit a pietista ébredési mozgalom fogalmazott meg: csakis újjászületett ember lehet teológus. Azaz olyan, aki Isten Igéjében hívő szívvel gyönyörködik és konzekvenciáinak alázatos lélekkel engedelmességre kész, merthogy megtért és újjászületett. A tanfolyamon az eredeti szándék szerint ilyenek alkották az első kört, a tanuló körét, de természetesen az is érvényes, hogy a tanárok szintén ezen a körön belül éljenek és gondolkodjanak – így tanárként e sorok írója is. A második kör területét, vagyis az ismeretek területét mindig a Biblia határozta meg. Ez az a terület, ahonnan maga köré nézve a hívő ember helyesen tájékozódhat és cselekedhet, mert ebben a körben világosság van – a Szentlélek világossága. Ezt a fényt tehát az életető Lélek adja Jézus Krisztusban, hisz tudjuk, hogy az Írásokban egyetlen szó sem született emberi magyarázattól, hanem mindig tőle indítva szólottak azok, akiket az Úr erre megszentelt, kiválasztott, megbízott és felhasznált (2Pét 1,20–21); ezért ragaszkodtunk a Szentíráshoz.

A GyMT haszna – mindenekelőtt és a havonkénti konzultációkon alkalomról alkalomra felismerhető módon – a testvéri közösség kialakulása és elmélyülése volt (mind a hallgatók egymás közötti, mint a tanárok és a hallgatók viszonyában). Ez különösen sok örömet tapasztalására adott alkalmat. Aki ezt nem élte meg az együttléteken, aki nem érezte igazán a közös munka effajta hasznát, vagy valami miatt képtelen volt igazán részesedni benne, az előbb-utóbb kivált, mert az egészet igen hamar terhesnek és értelmetlennek találta. Az említett haszon szempontjából az sem közömbös, hogy a hallgatónak mi a célja a tanulással (?). Az elmúlt évek tapasztalatai arról győzték meg a tanári kart, hogy csak annak hasznos lelkiileg a tanulásra fordított idő, aki az Urért, és kizárólag Őérte teszi, amit tesz, és szereti is csinálni azt, amire vállalkozott. Mindenesetre volt, aki mást várt, mint amit kapott, és egy-két konzultáció után hamarabb eltávozott annál, minthogy valójában átélje a közösségben végzett tanulás áldását; azt, hogy az alázatosabbá teszi őt, mint addig volt. Tulajdonképpen nem tudott kitartani Krisztus lábainál ülve és megtanulni gyakorlatilag, hogy Ő szelíd és alázatos szívű – noha elvben ezzel egyetértett mint hívő ember.

Az is bebizonyosodott, hogy aki csak valamiféle gyülekezeti státusz eléréseért látott munkához – hogy ehhez legyen valami papír a kezében, amire később hivatkozhat –, az valahogy kilógott a sorból. Ha végig ment is a megkezdett úton, szíve valamiképpen kimaradt abból, amit csinált, és így igazán nem örülni sem tudott neki. Talán az első három kurzusban lehetett ezzel a jelenséggel találkozni, később már nem.

Arra is volt mind a hat esetben példa, hogy valaki éppen valami másféle oktatásban volt fokozottan elkötelezett (érettségi, főiskolai vagy egyetemi kollokviumok, szigorlatok, államvizsga stb.), s így természetesen figyelmét, idejét, erejét nem tudta jól megosztani.

Általában a GyMT vallotta ennek a kárát és az illető el is maradt az alkalmakról. Bár egy-egy kivétel azért akadt, és valóban emberfeletti erővel, meg a Szentlélek Isten segítségével – voltak eredményes záróvizsgázók a kettős terhet vállalók között is.

Elmondható még, hogy a hazai kisegyházi körökben is bizonyos elismerést vívtak ki maguknak a GyMT kurzusai. Ennek bizonyossága, hogy négyen nem pünkösdi körből sorolták magukat tanulóink közé, s ketten közülük záróvizsgát is tettek.

Hadd lássunk még egy rövid statisztikát, ami a számok nyelvén tár elénk megszívlelendő tanulságot (a GyMT-ét váltó Bibliai Főiskola számára is): összesen 178 hallgató látott munkához, hogy igei ismereteit gyarapítsa a több, mint tizenkét év során, de mindössze csak 63 fő záróvizsgázott – az indulók 35,4%-a – és közülük is csak néhányan, tíznél kevesebben állnak aktív szolgálatban, ami a kezdő létszámnak már csak alig több, mint 5%-át jelenti. Igaz, hogy az egyik fiatal férfi testvérünk akadémiai szintű képesítést is szerzett GyMT-záróvizsgája után az eredményesen és Istentől megáldottan szolgálók közül. Ilyennel is dicsekedhetünk az Úrban!

A rövid, áttekintő ismertetésben, avagy visszatekintésben neveket sem elmarasztalólag, sem elismerőleg nem említettem; már csak azért sem, hogy valakinek ezzel fájdalmat ne okozzak, ha éppen e sorokat olvassa. Gondolom, hogy ezt megbocsátják nekem azok is, akik szégyenkezésmentesen olvashatták volna nevüket e cikkben, és természetesen mások is olvashatták volna – és mindezt a szeretet okán, ami mindannyiónkat kötelez.

Ami hála ad okot, az az, hogy „most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint” (Róm 11,5) – és ezért a kevésért, a megmaradóért dicséjük az Urat!

Ketten a sikeres utolsó közül • (K. Z.)

Június 20-án volt a GyMT (Gyülekezeti Munkásképző Tanfolyam) utolsó évfolyamának záróvizsgálója a Központban. A főiskola megléte miatt Közösségünk már nem indít több ilyen tanfolyamot. Két végzős hallgatóval beszélgettem, miközben ők a sorsukra vártak, mások pedig már a két vizsgabizottság előtt, „izzadtak”.

Siffel Csaba, Bakonycsernye

{k1992411}

– *Milyen céllal kezdted hozzá a tanfolyamhoz? Mi volt róla az elképzelésed?*

– Szerettem volna mélyebb ismeretet kapni a hívő élet területén nemcsak elméleti, de gyakorlati téren is. Körülbelül tudtam, hogy mire számíthatok az előző diákgenerációk beszámolóí alapján. Tudtam, hogy ez egy tanfolyam, nem főiskolai szintű tanulmány. Tudtam azt is, hogy szükségem van arra, hogy többet tanuljak másoktól.

– *Mennyi valósult meg a céljaidból?*

– Néhány megvalósult, néhány nem. Érezhető volt a tanfolyam alatt is, hogy mi vagyunk az utolsó, akik ezt levelező formában végezzük. Változott menetközben a tanrend és a tananyag is. Jellemző volt kicsit a felkészültség hiánya is, tanárok és diákok részéről egyaránt, mintha egyik fél sem vette volna olyan komolyan a tanfolyamot, mint ahogy kellett volna. Ennek a fogyatékoságait éreztük, de mégis úgy vélem, hogy jobban megismertük egymást a hallgatókkal és a tanárokkal is, szeretetkapcsolat épülhetett ki közöttünk. Nagyon sokat tanulhattunk egymástól is, egymás hite által épültünk, bátorítást nyertünk. Én ezt fontosnak tartottam.

– *A tananyag milyen volt? Megfelelt az elvárásaidnak?*

– Nagyjából igen. Mivel tudtam, hogy mire számíthatok, így nem okozott különösebben sem meglepetést, sem csalódást. Volt, amit úgy éreztem, hogy egy levelező tanfolyamon nem kellene ilyen mélységben tanulni, részletekbe menni. Volt, amiről talán jobb lett volna többet hallani, főleg a gyakorlati teológia részéről. A másik pedig, aminek a hiányát éreztem a sok áldás mellett, hogy térben és időben nagyon távol voltunk egymástól, és mivel ritkán találkoztunk, ezen a gyakorlati területen nem kaphattunk sok segítséget.

– *Hol, milyen szolgálatban fogod hasznosítani, egyáltalán fogod-e hasznosítani a tanultakat?*

– Már eddig is hasznosítottam, és hiszem, hogy Isten ezután is használni fog azokon a területeken, ahova Ő állít, hogy ez ne csupán egy ismeret maradjon számomra, hanem valóban meg is éljem, és másokkal meg tudjam osztani, segíteni tudjak nekik, hitre tudjam őket juttatni. Gyülekezeti munkában is használt az Úr igehirdetésben és lelkigondozásban, ott, ahol szükség van rám. Szeretnék minél felkészültebb, igazi tanítvány lenni, ahogy Jézus Krisztus is ránk bízta, hogy tegyünk tanítványokká minden népeket, és hogy alkalmas legyen mások tanítására.

Lénárt Ferenc, Kisvárda

{k1992412}

– *Kezdetben mit vártál el a tanfolyamtól?*

- Szerettem volna mélyebben bekapcsolódni Isten munkájába, több ismeretet szerezni és jobban elmélyülni az Úr dolgaiban. Jobban meg akartam ismerni a Szentírást és a vele kapcsolatos tudományokat, hogy hatékonyabban tudjak szolgálni az Úrnak. Továbbá meg akartam ismerni a csoporttársakat is, akikkel majd együtt fogunk menni az ország különböző részeire, ahol az Úr bennünket használni akar.
- *Az eltelt időszakra visszatekintve hogy érzed, mit sikerült megvalósítani céljaidból?*
- Úgy érzem, hogy ezek a dolgok még erőben vannak. Vannak már konkrét gyümölcsök is, de még most kezd kiforrni ennek a tanfolyamnak az eredménye, a nagyobb gyümölcsök még most kezdenek megérni.
- *Mi tudsz mondani a tanfolyam erősségeiről és gyengeségeiről?*
- Inkább a gyakorlati jellegű dolgokat kellett volna átvennünk. A Szentírással elég mélyen foglalkoztunk, mind az Újszövetséggel, mind az Ószövetséggel, úgyhogy ez nagyon jó volt. Jók voltak a hozzá kapcsolódó tanulmányok is, de én úgy érzem, hogy talán gyakorlatban kicsit mélyebben kellett volna a szolgálatot kifejteni. Az utolsó előtti félévben két új tantárgy került be (a főiskola anyaga – KZ), melyek a szolgálatnak inkább már a gyakorlati részét mutatták be, tehát, hogy konkrétan hogyan kell növekedni a hitbeli érettségben, és hogyan oldjuk meg az élet problémáit. Ezek a kérdések nagyon fontosak minden hívő ember életében.
- *Van-e már határozott elképzelésed, hogyan fogod szolgálni az Urat a tanfolyam végeztével?*
- Amikor a tanulást elkezdtem, akkor még Budapesten dolgoztam, a gyülekezet pedig otthon volt, Kisvárdán. Most változott a helyzet, az Úr kegyelméből hazaköltözhettem idén januárban. A tanfolyam kezdetén volt egy meghallgatás arról, hogy miért jöttünk ide, és akkor azt kérdezték tőlem, hogy nem lesz-e ez problémás, hogy itt dolgozol Pesten, és ilyen helyzetben hogyan fogom a tanultakat otthon hasznosítani. Akkor még nem voltam benne biztos, hogyan fog ez történni, de Isten kimunkálta, hogy most már otthon, a záhonyi gyülekezetben szolgálhatok. A környékbeli misszióban is dolgozunk a lelkipásztorral, Sütő Bálinttal. Tehát megvan a konkrét terület, ahol úgy érzem, hogy Isten használni akar, ott az északkeleti végeken. Hiszem azt, hogy amiket itt megtanultam, azokat tudom majd hasznosítani.
- *Ezek szerint hasznos volt a tanfolyam, mert arra ment az egész, hogy sok az aratni való, munkás pedig nincs elegendő, illetve, hogy az Úrnak legyen több munkása.*
- Igen. Nekem mindenképpen hasznos volt ez a tanfolyam, és ha indulna még egy, akkor azt hiszem, hogy elvégezném.
- *Hát itt van a főiskola, bár az négy éves és nappali tagozatos.*
- Gondoltam erre is, de csak levelező tagozaton jön számításba.
- *Köszönöm a beszélgetést.*

Az Úré a szabadítás! • (ifj. K. B.)

Ez a lelkesítő felkiáltás volt a mottója annak a konferenciának, amin 1992. június 8–11 között részt vehettem. Budapesten, a korábban más jellegű kongresszusairól nevezetes Építők székházában. Már a belépéskor megfogta valami az embert, ami egészen megragadott a hatalmas konferenciaterembe érve, amikor a világ kelet-európai részéről összesereglett, soknyelvű, több mint ezer fős gyülekezet egy szívvel-lélekkel kapcsolódott be a dicsőítésbe, az Isten előtti örövendezésbe. Mert valóban hatalmas a mi Urunk, aki méltó arra, hogy egyedül Őt magasztaljuk!

Ez a csodálatos légkör a konferencia négy napja alatt mindvégig megmaradt. Az előadásokat követő szolgálatok során tapasztalt szabadulások, bizonyágtételek követte öröm és hála csak elmélyítette az Úr iránti csodálatunkat és szeretetünket.

A konferencia témája a szabadítás volt. Az előadók az angliai Ellel Ministries munkatársai: Peter J. Harrobin, Graham Powell és felesége, Shirley Powell voltak. A négy nap alatt igen

gazdagon megterített lelki asztal várta a résztvevőket. Sok olyan dolgot hallottam és éltem át, amit eddig még soha, és amiről csak a Bibliában olvastam, például, amikor az Úr Jézus megszabadította a holdkóros fiút (Mt 17,14–18). A konferencia alatt napról napra Isten szeretetének és hatalmának újabb dimenziói tárultak fel előttem. Csak ámultam és bámultam azon, hogy Istenünk milyen területeken is képes munkálkodni – amiről mi, pünkösdiel nem merünk szólni, vagy egyáltalán az eszünkbe sem jut, hogy Istennek hatalma van mindeneken hit által –, hogy az emberi életnek a múltba vesző, a gyermek- és ifjúkorból eredő sérüléseire, megkötözöttségeire is van az Úrnak balzsama. Számomra megdöbbentő és ugyanakkor Isten gondviselésére gondolva – nagyon vigasztaló és bátorító volt például az a szolgálat, ami a szülői tekintély túltengésének és akaratnak erőszakos megköveteléséből, vagy netán a felnőtt gyermekeket és gúzsbakötő túlzott szülői gondviselés okozta félelmekről, megkötözöttségekről szólt. Bizony sok szülő állt fel könnyes szemmel az Úr előtt, hogy kérje az Ő vért bűnére, hogy az Ő nevében megtörjön ez az Isten-ellenes lelki kötelék gyermeke és ő között. A szexuálisan bántalmazottak, a félelem által megkötözöttek felé irányuló szabadító szolgálat, a széttört életek újjáépítéséről, a belső és érzelmi gyógyulásokról, a kötelékek megtöréséről, a gyógyító szolgálatokról és előkészítésükről szóló előadások, mind-mind olyan részét képezik hitéletünknek, aminek meglátására – a megismerés szintjén – lehetőségünk nyílt ezen a konferencián. Remélem és hiszem, hogy Isten akarata az, hogy az Ő népe Magyarországon is átélje és megtapasztalja a Szent Szellem hatalmas szolgálatát, amellyel megtisztítja és fölékesíti a Krisztus menyasszonyát, a gyülekezetet a Vele való találkozásra, és azt munkálja, hogy hívő életünk győzelmes legyen, Isten országa pedig előrehaladjon. A konferencia alapigéje Ézs 61,1 és Lk 4,18 volt:

„Az Úr Isten Lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak, elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást.”

Akik ott voltunk, elmondhatjuk, megtapasztaltuk mindezt, és szívünkben felbuzdulva jöttünk haza. Természetesen vannak, akiknek szívében a féltő aggodalom, vagy az újtól való félelem, kételyeket támaszthat egy ilyen szabadító konferenciával kapcsolatban. Ezeknek elmondhatom, és akik még ott voltak, mind tanúsíthatják, hogy semmilyen éktelenség, vagy rendbontás nem volt, ami a bibliai híradás mértékét (ApCs 5,16; 8,7; 16,18; 19,12; Mk 5,7 stb.) meghaladta volna. Volt viszont szabadulás, gyógyulás és Isten dicsérete! Lk 10,19 szerint hatalmat kaptunk az Úrtól arra, hogy az ellenségnek minden erején tapodjunk, mert arra is hatalmat adott nekünk, hogy az Isten fiaivá legyünk (Jn 1,12–13). Pál azt mondja, hogy nekünk a sötétség urai ellen van harcunk (Ef 6,13–14). De a hívőnek győzelem adatott, ahogyan Jézus is győzött (Jel 3,21). Természetesen büntől megtisztított, odaszánt és engedelmes életűnek kell lennünk. Ne felejtsük azt sem, hogy a megtapasztalásokat a hit mértéke szerint élhetjük át!

A konferencia első napja megtérésre felhívással, majd a Szentlélek keresztséggel és az ajándékokkal foglalkozott. Második napon a foglyok szabadulásáról és a gyógyító szolgálatokról volt szó. Harmadik napon a gyógyulásról és szabadulás elfogadására való felkészítésről, az evangélizációról, a dicsőítésről és imádatról szóltak az előadások. Párhuzamosan női szemináriumokat is tartottak a nő értékeiről, valamint Istennel való közösségről és a gyermekek közötti szabadító szolgálatokról. A délutáni és esti alkalmaknak a szexuálisan bántalmazottak gondozása és a félelemtől való szabadulás volt a témája. Az utolsó napon a területek, épületek szellemi felszabadításáról és a széttört életek újjáépítéséről hallhattunk.

Példaadó volt a szervezés, amellyel a Betlehem Kulturális Egyesület, az Ellel Ministries munkatársai és mások gondoskodtak a konferencia legapróbb részleteiről is, kezdve a szinkrontolmácsolástól az előadások írásos vázlatának kiosztásáig, a könyvvárosításig, a külföldiek elszállásolásáig. Isten áldja meg mindannyiójukat munkájukért!

Összefoglalva: a konferencián elhangzottaknak helye van hívő életünkben, főleg lelkigondozói gyakorlatunkban, hiszen számos részleteit a gyülekezetben már eddig is átéltük. Meg van a veszélye azonban annak, hogy az ilyenfajta szabadító szolgálatok a helyes mértéknél jobban előtérbe kerülhetnek, ami a kívánt igei látást meghamisíthatja. Ezért azt is el kell mondanunk, hogy mi elsősorban és leginkább Jézus Krisztust hirdetjük, mint megfeszítettet (2Kor 2,2–4), és Őrá nézünk, mint a mi hitünk fejedelmére és bevezetőjére (Zsid 12,2).

Isten adjon békességet mindannyiunknak.

{k1992413}

Graham Powell beszél

A Szentírás az egyetlen mérce • (K. Z.)

{k1992414}

%A Betlehem Kulturális Egyesület rendezte Az Úré a szabadítás konferenciát, melyre június második hetében került sor Budapesten. Az egyesület elnöke, Simonfalvi Lajos testvér viszont elhatárolta magát a konferenciától. Döntésének okairól faggattam őt beszélgetésünkben a konferencia befejeződése után egy héttel.

– Ritka dolog, hogy egy egyesület elnöke elhatárolja magát egyesülete valamely rendezvényétől. Az Úré a szabadítás konferenciával kapcsolatosan ezt tetted. Mivel nem értettél egyet a konferencia szervezésében?

– Tulajdonképpen Az Úré a szabadítás mozgalom első konferenciájával (a múlt év júniusában volt Budapesten – KZ) kapcsolatban is már fenntartásaim voltak, jöllehet a Betlehem Egyesület szervezte. A kívülállók közül néhányan fel is háborodtak, hogy miért szervezünk ilyen konferenciákat. Tudni kell azonban, hogy a Betlehem Egyesület nem egyház, tehát hitelvi kérdésekben még az elnöknek sincs olyan jogköre, hogy eltiltson bizonyos fajta tanításokat, ameddig azok a tőrés határon belül vannak. Részletkérdésekben tehát nincs dogmaalkotási vagy eltiltási jogkörünk.

Annyit kell tudni az előtörténethez, hogy vezetőségen belül általános vélemény volt, hogy a démonológia, a démonok kiűzése témakörében szükséges, hogy legyen tanítás, mert ez kimaradt a pünkösdi mozgalom tanításából világszerte. A karizmatikus mozgalom bizonyos késéssel felhozta ezt, de azt hiszem, nem megfelelő teológiai alapozással, és túl hamar kikerült a jó értelemben vett laikusok, tehát a teológiailag nem olyan tájékozott emberek kezébe, s mint a nehezebb tanítások nagyon sok esetben, úgy ez is félrecsúszott.

Az alapállásom elejétől kezdve az volt, hogy mivel ez lelkileg érett, a Szentlélek munkája előtt nyitott embereket igényel, ezért nem szabad nagy konferenciát csinálni. Én ötven-hatvan emberre gondoltam, és csak Magyarországról. A kétszeres tolmácsolás, kultúraváltás miatt komoly gondok adódhatnak. Nem ismerjük az embereket, s nem lenne szabad ellenőrizhetetlen háttérű személyeknek tanítást adni, hogy aztán hivatkozzanak arra, hogy felkenték őket a szabadító szolgálatra a konferencián.

A konferencia megrendezése külső kényszer volt. A múlt évben negyvenen jöttek ide külföldről, s emiatt nagy konferenciát kellett csinálni. Én nem vettem részt az előző konferencián sem végig tolmácsként, mert nem értem rá, de egy részében tolmácsoltam. Magával a tanítással kevés gondom volt, mivel az jó, bibliai volt; de a gyakorlattal annál inkább. Az idei konferenciánál már százan jöttek külföldről. Ismét óriási tömeget akartak mozgósítani, most már Albániából is, meg Észtországból, Litvániából. Most is voltak tolmácsproblémák, nem volt elegendő tolmács, akiknek tapasztalatuk, igei műveltségük és látásuk is van ebben a témakörben. Nyilvánvaló, hogy ez egy ellentmondásos valami, ha a teológusok sem foglalkoztak vele, akkor a laikusok hogyan értsenek hozzá?! Így a fordítás torzítássá válik.

A legkeményebb ellentmondást viszont ott látom, hogy Subritzky (a konferencia egyik előadója KZ) *Szabadulás a démonoktól* című könyvében van egy olyan fejezet, miszerint – az ott kérdő mondatban van, de a végkövetkeztetése ez, hogy – újjászületett, Szentlélekkel teljes emberben is lehetnek démonok. Nagyon gyenge az egész könyvnek az exegézise (írásmagyarázata). Az írásmagyarázat egyik alaptétele az, hogy minden Igét csak a szövegösszefüggésben szabad értelmezni. A másik alaptétel pedig, hogy egy igeszakasz sem jelenthet mást, mint amit akkor és ott jelentett. Természetesen az írásmagyarázónak el kell jutnia oda, hogy áthidalja az időbeli távolságot a két kor között, valamint a kulturális és a nyelvi különbségeket. Így kell megfejtenie a Szentlélek segítségével, hogy mit jelentett akkor ott, ki mondta, kinek, milyen szándékkal és milyen körülmények között. Miután ezt megértette, mivel az Ige állandó értékű, nem divattól függő, így ma is ugyanazt jelenti. Nem lehet azonban egyszerűen átmásolni a mába, át kell hidalni a kulturális különbségeket; tehát nem lemásolni a szokásokat, ha például külsőségről, szokásról van szó, hanem értelmezni: mit jelentett akkor, hogyan tudom ezt kifejezni ma. A gond az, hogy a könyvnek nemcsak az előbb említett fejezetében vannak írásmagyarázati problémák, hanem az egész könyvben. Jó viszont az, hogy ezzel a témával foglalkozik. Ezzel vitatkozni kell, újra kell értelmezni. Az nagyon rossz volt, amikor a démonokkal nem foglalkoztunk egyáltalán.

– *Igazad van. Szükséges ezt a témát valahogy a helyére tenni, hogy az emberek tudják, hogy van ez, meddig helyes az, amit hallanak, – mondjuk ezen a konferencián is.*

– Anélkül, hogy részletekbe mennék, az a döbbenetes ebben, hogy miközben a tételt felállította, hogy Szentlélekkel teljes emberben is lehetnek démonok, az összes idézet, amire hivatkozik, (hiszen csak Jézusra, meg Pálra hivatkozhat tételesen) megtéretlen emberekre vonatkozik. Jézus kiküldte az apostolokat, hogy betegeket gyógyítsanak, démonokat űzzenek, halottakat támasszanak és hirdessék az Isten országának az evangéliumát. Tehát ebben elég előkelő súllyal van benne az ördögűzés. Ha a parancsokat egyformának vesszük, akkor huszonöt százalékban ezt is kellene végezni a négy parancs közül. Nincs viszont részletezve, hogyan történt ez, és nyilvánvaló, hogy nem tanítványokból űztek démonokat, hanem a korabeli vallásos, de Istent ismerő zsidókból. Ez a négy volt a fő küldetése a tizenkettőnek. Ritkán ugyan, de volt, hogy maga Jézus is elhagyta a korabeli Izráel területét. Így olvasunk például a gadarai ördögösről, de hát ez nem hívő ember volt. Tehát súlyos írásmagyarázati tévedés ahhoz a tételhez idézni a gadarai megszállottat, vagy a szíro-főníciai asszonyt, hogy újjászületett, Szentlélekkel teljes hívőben is lehet démon.

A másik dolog: hivatkoznak arra, hogy a tapasztalat szerint viszont ez és ez van.

– *Jó, de hogy lehet az, hogy a Szentlélek és egy démon együtt, egyszerre lakozzanak egy emberben? Én ezt sehogyan sem tudom megérteni.*

– Nagyon jó a kérdésfeltevésed, ugyanis a mi gyülekezetünkben is felvetődött ez a kérdés. Voltak néhányan, akik elmentek a konferenciára, én ugyanis nem tiltottam meg, hogy elmenjenek. Ezt kérdeztem tőlük: „El tudjátok képzelni, hogy a Szentlélek megmarad a démonokkal társbérletben?” Képtelenség!

Engem az is zavar ebben, hogy nyilvánvaló, hogy néhány embernek ez nagyon jól jön, hogy jönnek, tódulnak hozzájuk az emberek, hogy szabadulást nyerjenek. De hol van az a Krisztus-kép, amihez nekünk igazodnunk kellene? Ő a bemerítkezése után Szentlélekkel telve a pusztában volt kemény kísértések között, ahol a Sátán mindent megpróbált, hogy eltérítse a küldetésétől, és azt olvassuk a kísértés történet végén, hogy Jézus pedig a Szentlélek erejével tért meg a pusztából.

Ez természetesen nálunk nem sikerül, hogy minden esetben teljesen diadalmasan nézzünk szembe a kísértővel; van, amikor becsap, félrevezet, de ez a követendő példa, és nem az, hogy majd a démonokat kiűzzük.

– *Érdekes, én olyat is olvastam, hogy az embernek saját magából is üznie kell a démonokat. Ez is abszurdum, hiszen, ha bennem van a démon, akkor uralkodik rajtam, és nem tudom üzni*

magamból, és fordítva, csak akkor van erőm úzni, ha nincs bennem.

– Így van. Ez megint nagyon primitív közelítés a Bibliához. Egy gyakorlatot próbálnak szentesíteni és ahhoz igei magyarázatot adni. Egyértelmű, hogy ha a Biblia nem tanít erről, akkor ezek a magyarázatok sántítanak. Én azon a véleményen vagyok, hogy a Szentírás az egyetlen mérce. A tapasztalat, a tradíció, ha ezzel összhangban van, akkor az jó, mert Pál is ír pozitív tradíciókról, de ha nincs összhangban, akkor azt el kell dobni, mert gúzsba köti Isten Igéjét.

Amikor ők bizonyos démonokról beszélnek, akkor a Biblia ott a test cselekedeteiről beszél. Ezek gyógyszere pedig nem a kiűzés, hanem a megfeszítés: halálba adni az óemberemet. Sokkal egyszerűbb elmenni egy démonúzóhoz – hétközben „garázdálkodnak” bennem a démonok, és azután elmegyek majd a démonúzóhoz – mint az, hogy naponta halálba adni az óembert, és megfeszíteni Krisztussal együtt. A test cselekedetei tehát odavalók a keresztre, és gyakorlatilag, amit nagyon sok esetben démonúzésként említenek, oda a megszentelődés bibliai fogalma illik. Egyszerűen erősödjön meg bennünk hatalmasan az újember, hogy egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá váljunk. Ez egy növekedési folyamat. Tehát nem lehet egy szempillantás alatt eredményeket elérni abban, hogy ez a jellem erősödjön bennünk, hiszen ehhez odaszánás, igeolvasás, imádkozás, az Úr által előkészített jó cselekedetek végzése kell. Sokkal kevesebb szenzációval jár ez a növekedési folyamat, mint egy ilyen látványos, úgymond – démonűzés.

– *Az emberek ennek ellenére is egyre vágnak inkább, s nagyon sok hívőt érdekel a démonűzés.*

– Nagyon érdekes, hogy Pál a korinthusi levél elején azt mondja, hogy a zsidók jeleket kívánnak, a görögök bölcsességet keresnek, mi pedig a megfeszített Krisztust hirdetjük. Tehát, mi a kereszt teológiáját képviseljük. Úgy vélem, hogy a karizmatikus – meg a pünkösdi – mozgalmon belül is ennek az egyensúlynak kell meglennie, hogy ne menjünk el egyik irányba sem; tehát sem afelé, hogy ha van szenzáció, az már mindent jelent, sem pedig egy üres, intellektuális bölcselkedés irányába, hanem keresztközéppontú, krisztusközéppontú legyen az egész életünk, ahol helye van a jeleknek és csodáknak, és helye van a Szentlélek általi bölcsességnek is. De ez nem mindig szenzációs formában jelentkezik. Szeretnék majd a démonűzéssel kapcsolatosan egy megalapozottabb tanítást is közreadni. Nyilvánvaló, hogy meg kell hallgatni az ellentábort is, s én azt hiszem, hogy kettőnk között majd Istennek lesz igaza.

Magvetés a magyar egyetemi és főiskolai hallgatók között • Paul Gracza (Fordította: Kocsik Krisztina)

Május első négy napja nagy jelentőségű volt a magyar pünkösdi közösség számára. E napokban volt egy konferencia a Csillebérci Ifjúsági Központban, melyre Európa minden tájáról érkeztek hívőegyetemisták. A konferencia megrendezését a Students for Christ (Egyetemisták Krisztusért) szervezet szponzorálta, ami az Assemblies of God, az amerikai pünkösdi gyülekezet részeként tevékenykedik. A jelenlevő 200 diák Franciaországból, Németországból, Belgiumból, Ausztriából és Romániából érkezett. Magyarországról tizenkét egyetemi hallgató vett részt, akiket Isten arra szólított fel, hogy Krisztus szilárd bizonyosságtevéiként szolgáljanak iskolájuk területén.

A Students for Christ egy missziós szervezet, melynek célja, hogy elérje Európa egyetemi és főiskolai hallgatóit. Szolgálatuk középpontjában az áll, hogy Jézus Krisztus evangéliumát hirdessék evangélikációkon, majd segítsék az új megtértek növekedését bibliatanulmányozások, imaalkalmak és nagycsoportos összejövetelek révén, melyeken lehetőség nyílik a dicsőítésre és Isten Igéjének hirdetésére. A Szentírásnak az a szakasza, amely a Students for Christ szolgálatának alapját alkotja, a 2Kor 5,17–20-ban található:

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!” John Koeshall, egy Belgiumban, Brüsszelben élő amerikai misszionárius a Students for Christ vezetője. Őt idézem: „Reméljük, hogy a gyülekezetek meglátják azt a rendkívüli szükségét, hogy támogatniuk kell egyetemekre és főiskolákra járó fiataljaikat, hogy missziós tevékenységet fejthessenek ki a társadalom e létfontosságú rétegében. Az országok jövője ezeken a fiatalokon alapszik. A felsőoktatási intézmények hallgatóinak létszáma növekszik, ezért a gyülekezetnek el kell érnie ezeket a fiatalokat az evangéliummal, és fel kell készítenie őket, hogy Jézus Krisztus hatékonyabb szolgálói legyenek.”

Az egyetemi és főiskolai hallgatók közötti szolgálat új ötlet és új koncepció. Azonban ez a missziós terület magyar társadalmunknak olyan részét érinti, amelynek szüksége van arra, hogy megismerje Jézus Krisztus megmentő kegyelmét. Kérlek, imádkozzatok értünk, hogy Isten megnyissa a lehetőségek ajtaját, hogy hirdethessük az evangéliumot a magyar egyetemeken! Imádkozzatok azért is, hogy Isten sokaknak a szívére helyezze ezt az ügyet, és hozzon elő olyanokat, akiket „egyetemi misszionáriusként” használhat! A képzési lehetőségek adottak azon egyetemi missziómunkások számára, akik részt kívánnak venni a munkában az aratásnak ezen a fontos mezején. Így együtt elhinhetjük az üdvösség magját a magyar egyetemi és főiskolai hallgatók szívébe és életébe.

Az élet folyója • (→)

Az idén hetedik alkalommal rendezte meg a Students for Christ (Egyetemisták Krisztusért) pünkösdi missziós szervezet Európa Konferenciáját a hívő egyetemisták és főiskolások részére. A rendezvénynek ezúttal Magyarország adhatott otthont, pontosabban a Csillebérci Ifjúsági Központ (a volt úttörőtábor). A konferenciát szinte ajándékba kapta az Evangéliumi Pünkösdi Közösség, mert a „magyar” szervező Paul Gracza amerikai misszionárius testvérünk volt, akit az Úr áldjon meg mindennemű fáradozásáért.

A május 1-jétől 4-éig tartó konferencián mintegy 250 diák vett részt Európa különböző országaiból. Többségük már korábban megtért, de voltak olyanok is, akik Csillebércen adták át életüket Krisztusnak. A legtöbben Németországból és Franciaországból érkeztek, de jöttek más nyugati országokból is, illetve keletről Lengyelországból és Romániából, sőt, még a frissen függetlenné vált Szlovéniából is. Magyarországot, illetve közösségünket csak 12-en képviseltük, ami elenyésző a németek közel 100 fős csoportjához képest, de igen kevés a részünkről számba jöhető emberek létszámához képest is. Tudom, hogy az időpont közel volt a vizsgaidőszak kezdetéhez, de talán lettek volna még néhányan, akiket nem zavart volna a vizsgákra való felkészülésben, ha ezt a hétvégét az Úr előtt való örömben töltik az európai egyetemisták társaságában.

Délelőttönként és esténként közös előadások voltak, reggelenként pedig imádkozás és fakultatív előadások, melyek több témában hangzottak, kezdve a fiatalok között mindig népszerű házasság témájától az evangélizációig és a Lélek ajándékáig. A szervezők rendkívül ügyes ötleteként a délutánok szabadok voltak, lehetőségeket nyújtva ezzel nyugati testvéreinknek az autóbuzos városnézésre, nekünk magyaroknak pedig arra, hogy a sportpályákon ápoljuk a magyar-román barátságot romániai testvéreinkkel.

A konferencia meghívott előadója Peter Dippl berlini lelkipásztor volt, ő tartotta a közös előadásokat. Testvérünk az Úr igen áldott embere, aki amellet is megmaradt szelídnek és alázatosnak, hogy Isten nagy csodákat tesz általa. Példaként álljon itt egy eset, amikor Dippl testvérhez egy süketnéma kislányt vittek. Ő az Úr indítására imádkozott érte, mire egyszere

három csoda történt: megjött a kislány hallása; meggyógyult a gégéje, hogy képes volt hangokat kiadni; és azon nyomban tudott beszélni, és értette is mások beszédét, noha azelőtt semmit sem hallott, tehát nem volt ideje a szavak értelmét megtanulni. Dicsőség ezért Istennek, aki ma is ugyanolyan csodákat cselekszik, mint amilyenekről a Bibliában olvashatunk!

Dippl testvér előadásai mindvégig egy témáról, az élet folyójáról szóltak (Ez 47,1–12). A következőkben leírok néhány kiragadott gondolatot az elhangzottakból. Ezékiel prófécijában az élet folyója a templomból ered, s minél távolabbra jut attól, annál mélyebb lesz a víz benne. A templom, és annak környéke a gyülekezet, Krisztus teste. Itt jó a hívőknek tartózkodni, s ehhez különösebb erő sem kell. A víz langyos, meleg, csak bokáig ér. A folyó innen folyik tovább a világot jelképező sivatagba és a Holt-tengerbe. Vize érdekes módon nem fogy el a sivatagban, hanem még gyarapszik is. Az élet vize itt már mély, hideg, a folyónak erős sodrása van. Csak arra lehet benne úszni, amerre a Szentlélek visz. A világba kiérve a víz egyre mélyül. Ez azért van, mert a világban szolgáló hívőknek nagyobb kegyelemre van szükségük, mint a gyülekezetben örvendezőknek. A folyó partján gyümölcsfák nőnek. „Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz” (12. vers). A gyümölcsfák a hívő emberek a világban, olyanok, akik megtermik a Lélek gyümölcsét. A hitetlen embereknek pont ezekre a gyümölcsökre van szükségük: a szeretetre, kedvességre, türelemre. Odamennek hát, és leszakítják a fákról a gyümölcsöket, de még a leveleket is. A hívőket ez sokszor nagyon fájdalmasan érinti. De gyökerük az élet vizével, a Szentlélek erejével táplálkozik, így mindig megújulnak, új gyümölcsöket teremnek a világ éhségének csillapítására.

A folyóban halak is vannak, szintúgy az élet vizétől „meggyógyuló”, kiédesedő Holt-tengerben is. A Holt-tenger, a világ meggyógyul, ha az élet vize belefolyik! A halak a kifogandó hitetlenek, akiket körülvesz ugyan az élet vize, Isten kegyelme, de még nem tértek meg. Aki sok halat akar fogni, annak a mélyre kell eveznie. A halak partra viteléhez minden csónakra – minden gyülekezetre – szükség van, még akkor is, ha egyesek sokat fognak, mások pedig keveset. Ne üljünk tehát át más csónakba, mert az sokat fogott, mi viszont alig valamit, mert ha ők sokat fogtak, akkor csak a mi csónakunk segítségével tudják kivinni a zsákmányt a partra. Maradjunk meg tehát a saját csónakunkban, s ne csapjunk fel azok közé, akik manapság oly divatos módon átpártolnak más gyülekezetekhez! Ugyanakkor irigyek se legyünk mások nagy halfogására, sőt segítsük őket munkájukban!

Ott élni, ahol ez a folyó árad. Ez volt a konferencia jelmondata, ez Isten terve minden hívő ember számára, de különösen az a hívő diákok számára, hiszen az egyetemek, főiskolák rendkívül jó munkaterületek. Táplálkozzunk az élet vizével, és legyünk a Lélek gyümölcsét mindenkor megtermő fák a világban!

Az előadások előtt és után közös éneklés-dicsőítés volt. Az Úr jelenléte különösen érezhető volt. Az egyik este Dippl testvér Szentlélek-keresztiségekért imádkozott, s Isten Lelke többekre kiáradt. Kis magyar csoportunkból is volt valaki, akire oly erővel szállt rá a Szentlélek, hogy egész este abba sem akarta hagyni a nyelvekenszólást, és láthatóan majd szétvetette az Úr öröme. De minden résztvevőre az öröm, és a mosolygós arc volt jellemző, hiszen Krisztuséi vagyunk! Örömünket csak fokozta a kellemes környezet és a jó idő, mivel az erdő szépsége velünk együtt dicsőítette Istent, a mi Atyánkat.

{k1992415}

Magyarok a konferencián

{k1992416}

Dicsőítés

A sötétség már oszlik... – Ifjúsági napok, Ózd, április 10–11. • (–)

Mikor e sorokat papírra vetem, még egész friss az élmény. Több mint kétszázán álltunk az Úr előtt őszinte örömmel, hálaadással. Énekel dicsőítettük Őt, akinek minden jót köszönhetünk életünkben, imádtuk a Mindenhatót, a világ Teremtőjét. A hajdúsámsoni fiatalok vezették a dicsőítést, szabad folyást engedve a Szentlélek vezetésének. Ugyanezt tette a hallgatóság is, akiket ezúttal nem lehet igazi hallgatóságnak nevezni, hiszen ők is tevékenyen kivették részüket Urunk magasztalásában. Volt olyan fiú, aki úgy imádkozott, hogy szavai mellett egész testével igyekezett kifejezni azt a kimondhatatlan boldogságot, amit az Úr adott szívébe. Nem táncolt, egyhelyben állt, mégis mindene mozgott, keze-lába egyaránt, jelezvén, hogy a szavak nem elegek arra, hogy Isten iránti érzéseit elmondják. Látni kellett volna azt a lányt is, aki ugyanezen érzéssel küszködve, ragyogó arccal, kezeit felemelve imádta az Urat. A többiek is ezt tették, ha nem is ilyen feltűnő módon, de kinyilvánították lényük mélyéről fakadó hálájukat Megváltónk, Jézus Krisztus iránt. Az Úr bennünk és közöttünk volt, és nem csak a találkozóknak ezen az egyik legutolsó eseményén, hanem az első perctől kezdve az utolsóig.

Már a péntek délutáni kezdés előtt többen könyörögtek az egyik alagsori teremben az ifjúsági napok áldásaiért, azért, hogy Isten Lelke szabadon áradhasson közöttünk. Ennek, valamint a szervezők és a résztvevők az alkalmat megelőzőt több hetes állhatatos imájának meg is lett az eredménye. A kezdési időpont kicsit csúszott ugyan, mert sokan nem érkeztek meg akkorra, de a későbbiekben minden a tervek szerint haladt.

Péntek este az evangélikáció volt az imaházban, amit az egész városban meghirdettek. Sajnos, erre a hétvégére egy vándorcirkusz is érkezett Ózdra, akik nemcsak az evangélikáció plakátjait ragasztották le egyes helyeken a sajátjaikkal, hanem a potenciális hallgatóság egy részét is elcsábították cirkuszi mutatványaikkal. Ez így van: aki cirkuszt akar, az cirkuszt kap, de aki Jézust akar, az Őt kapja, s mellé ráadásaként az örök életet!

Mint kiderült a városból megjelent fiatalokat inkább az Immánuel együttes zenéje érdekelte, a dalok mondanivalója és az evangélium már kevésbé. Így történhetett, hogy az igehirdetés alatt jó páran felálltak, és távoztak a teremből. Talán eltévesztették a házsámot, és közöttünk keresték a cirkuszt? Az evangélikáció mindenestre eredményes volt, az Úr kegyelméből néhányan előrementek a hívogatáskor és átadták szívüket Jézus Krisztusnak.

Szombaton igei előadások váltakoztak a dicsőítő szolgálatokkal. Dél előtt Weigert József testvér a fiatalok gyülekezeti szolgálatáról tanított József példáján keresztül, aki Egyiptomba eladva is kitarzott az Úr mellett, sorsa mégis egyre rosszabbra fordult, mígnem Isten megszabadította és felmagasztalta őt. Az elszenvedett megpróbáltatások a szolgálatra készítettek fel Józsefet. Ugyanígy a mi életünkben levő nehézségek Isten erős embereivé tehetnek bennünket, ha nem zúgolódunk bennük, s eltökélt szívvel az Urat keressük.

Délután fakultatív előadások hangzottak; közülük Ádámkó Lajos testvér Áldott vagy sikeres? című előadását emelem ki. Röviden összefoglalva: a sikert csak emberi erőfeszítéssel lehet elérni; a siker más emberek elismerésében realizálódik, és aki a sikerre tör, az mindig lemaradásban van, hiszen például mindig van olyan ember, akinek jobb autója van. Az Ószövetségben még voltak sikeres, és egyben áldott emberek is, pl. Ábrahám, Dávid, vagy a fentebb említett József. Ám az áldott emberek egy csoportja, a prófétáké, sikertelen volt, gondoljunk például Jeremiásra. A próféták voltak azok, akik Isten üzenetét adták át a népnek. Az Újszövetségben viszont akárhogy is igyekszünk, nem találunk egyetlen sikeres embert sem. Ez azért van, mert az újszövetségi hívők is Isten üzenetét, az evangéliumot adják át a hitetlen világnak. Az áldás tehát nem jelent feltétlenül sikerességet, ám az áldás nyomán bizonyos mérvű siker is kisarjad. Az áldást Isten országának keresésével nyerhetjük el, aki viszont konkrétan a sikerre tör, az elesik az áldástól. Igen hasznos volt ez az előadás, hiszen a sikerteológia sajnos már soraink közt is felütötte fejét itt-ott, s jó volt ezt helyretenni. A mondanivaló igazságának bizonyítékát maga az előadó személye adta, hiszen akik ismerik őt, tudják, hogy nem a „savanyú a szőlő effektus” hatása alatt mondta, amit mondott.

Jó választás volt az Immánuel együttest meghívni erre az alkalomra. Modern rockzenét játszanak, de az énekszöveget nem nyomja el a zene harsogása. Dalaik szövege sokatmondó, megtérésre hívogató. Áldja meg az Úr őket további szolgálataikban, és imádkozzunk értük, hogy városuk, Kiskőrös ifjúságának is bizonyosságot tehessenek az egyetlen megoldásról, Jézus Krisztusról!

A vendéglátás magas színvonalú volt, mint azt már megszokhattuk az ózdiaktól az utóbbi években. Szombaton valóban finom és ízletes ebédet kaptunk, mindkét este pedig vacsorát. Lapunk hasábjain is hadd mondjak köszönetet azoknak, akik a vendéglátásban, elszállásolásban segítettek. Köszönet illeti Chernel András testvért, az ózdi lelkipásztort, hogy – nemes hagyományt teremtve – immáron másodízben tette lehetővé ifjúsági napok rendezését Ózdon. Az új ózdi imaházban minden lehetőség adott az ilyen alkalmak rendezésére, s jó dolog, hogy testvéreink ezekkel az ország fiataljai rendelkezésére állanak. Köszönet jár ifj. Kovács Béla testvérnek is a rendezvény megszervezéséért és zökkenőmentes lebonyolításáért. Végül dicsőség és hála Istennek, aki nemcsak ezt az alkalmat adta számunkra, hanem a megváltást is, meg az életet, hogy létezzünk egyáltalán, szóval – mindent! De hiszen az Ő dicséretéről szól ez az egész beszámoló!

{k1992417}

GONDOLKODÓ

„Nagy” dolgok • Kovács Zoltán

Napjainkban a nagy teljesítmények korát éljük. Az újságok és a hírműsorok újabb és újabb rekordokról számolnak be, olyan eredményekről, amit ember ezidáig még nem ért el. S amikor a rekordokat említem, nemcsak a különböző sportágak világcsúcsesőjére gondolok (ilyen hírektől lesz hangos bizonyára a világ a barcelonai olimpia idején), hanem az olyan örült világcsúcsokra is, amelyeket a Guinness-féle Rekordok könyve évről-évre megjelentet. Íme néhány példa: kinek van a leghosszabb haja a világon, kinek a leghosszabb a körme, hány kártyából épült a világ legnagyobb kártyavára, ki tartja és hány gombóccal az együltőhelyben való szilvágombóc-evés rekordját stb. Az emberek igyekeznek megörökíteni a nevüket, s erre a legkönnyebb út, ha valamilyen bolondságban a legjobbak lesznek. Aki nem tud maradandót alkotni az életben, az rekorder lesz a gyufaszálak egymásra rakogatásában, s máris híres emberré válik. Ezt az örültséget tovább gerjeszti az elektronikus és az írott sajtó egyaránt, amikor „érdekfeszítő” beszámolókat közöl a világ legnagyobb tortájának az elkészüléséről.

A nagy teljesítmények és a rekordhajhászás mögött az Istentől elszakadt, bűnös ember örökkévalóság utáni vágya áll, azzal a sátáni hazugsággal megtetézve, hogy ha meghalok is fizikailag, de tovább élek az emberiség emlékezetében. Ebben az a gonosz becsapás, hogy a hitetlen embereket a Krisztusban elnyerhető örök élet helyett az emlékekben való bizonytalan – s tegyük hozzá, hogy az illető számára teljesen haszontalan – továbbélés elérésére sarkallja. Megrázóan példázza ezt az állítást annak az angliai kisfiúnak az esete, aki, miután kiderült róla, hogy halálos beteg, felhívást tett közzé, hogy küldjenek neki képeslapokat, mert szeretne minél több képeslapot kapni. A sajtó felkarolta az ötletet, s így a kisfiú neve és címe nemcsak Nagy-Britanniában lett közismert, de átlépte az országhatárokat, s többek között eljutott Magyarországra is. A felhívás megtette hatását, rövid időn belül a kisfiú több millió képeslapot kapott a világ minden részéből, sőt, ellenfelhívást kellett kiadni, hogy elég immár a képeslapokból, ne küldjenek többet a segítőkész emberek. Az újságok az emberekben levő jószágról cikkeztek, és mindenki boldog volt. A kisfiú elérte célját, „boldogan” halhatott meg, hiszen halhatatlanná tette nevét, mivel ő az az ember, aki a legtöbb képeslapot kapta a

világon. A képeslapot küldők is örülhettek, hiszen „segítették” neki. Mindeközben eszükbe sem vették, hogy a kisfiú talán örök kárhozatba ment hitetlenül, mert utolsó napjaiban is a képeslapok gyűjtögetésével volt elfoglalva, ahelyett, hogy az Urat kereste volna.

Az előbbi példa világosan megmutatja, hogy mire valók a „nagy” dolgok: arra, hogy az emberek gondolatait és idejét lekössék, hogy ne jussanak el a Megváltó Jézus Krisztus megismerésére. Ezért mondta Ő, hogy „ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt utálatos” (Lk 16,15). Pedig hány ilyen „magasztos” dolog van a világon, amit még mi, hívők is nagynak tartunk! Ilyen „magasztos” dolgok a művészetek is. Eszembe jut egyik egyetemista szobatársam, akinek művészbeütése volt, és szinte vallásos tisztelettel emlékezett meg a művészetekről, melyek alkotásaiban kereste kikapcsolódását, ha az agya megelégedte a természettudományok rideg tényeivel való vesződést. Hasonló módon gondolkozott az a kollégiumi nevelőtanárom is még a gimnáziumban, aki így nyilatkozott a kollégiumba érkező vendégekről: „Ezek festők, nem olyan emberek, mint mi.” Magasabbrendűek nálunk, mivel a hitetlen világ szemében magasztos művészettel foglalkoznak. Ez már szinte vallásos hiedelem, a bálványimádás egyik formája.

Mi, megtért emberek, persze nem esünk bele ilyen dolgokba. De mi is megcsodáljuk az antik műemlékeket, a görög és római istenek és istennők bálványszobraikat, melyekről ezt mondta Isten: „Oltárait rontsátok le, szent oszlopaikat törjétek össze, szent fáikat vágjátok ki, istenszobraikat pedig égessétek el!” (5Móz 7,5) Az Úr Jézus, amikor megmutatták neki a jeruzsálemi templomot, nem álmélkodott el annak szépségén, pedig az valóban Isten háza volt, hanem ezt mondta: „Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának” (Mk 13,2). Mi viszont megcsodáljuk az ókori istenségek templomainak a romjait, meg a jelenkori székesegyházak valóban művészi építményeit, pedig hirdethetnénk a felfuvalkodott, teljesítményei által halhatatlanságot kereső emberiségnek, hogy „nem marad kő kövön” az emberi kéz alkotásaiból, sőt maga a Föld és az anyagi világ is elpusztul, és csak a Jézus Krisztusba vetett hit és az Ő választottai maradnak meg!

Félreértés ne essék, itt nem a művészetek ellen szólok, hiszen a tudományhoz hasonlóan ezeknek is megvan a helyük az emberiség életében, hanem az ellen, hogy felcseréljük az emberi kéz alkotásainak és azok alkotóinak tiszteletét a teremtő Isten tiszteletével.

S ha már a művészek tiszteleténél tartunk, azt hiszem, nem kell különösebben bizonygatnom, hogy ez a bálványimádás egyik legcsúnyább fajtája. Annál is inkább, mivel az „átlag” művész egyáltalán nem átlagos életet él, hanem élen jár a különböző kicsapongásokban, az olyan fertelmes bűnökben, mint az iszákosság, a kábítószeres és a paráznaság. A műértő emberek pedig elnézőek vele szemben, hiszen olyan nagy lángelme szegény, hogy nem tűrheti meg maga körül az élet azon korlátait, melyeket Isten adott még a tízparancsolatban. Az átlagember bálványozza a művészt, s szeretne hozzá hasonlóvá lenni: ha már alkotásaiban nem lehet olyan, mint ő, legalább bűneiben legyen az. Mint látjuk, felettébb veszélyes az, hogy a sajtó minden elítélő hangvétele nélkül beszél az ismert filmszillag hetedik házasságáról, mert ezzel azt a vélekedést gerjeszti az emberekben, hogy ez így helyes, mivel „ő”, a sikeres, tehetséges és bálványozott valaki is ezt teszi.

Hasonlóan veszélyesek a TV-ben és mozikban vetített különféle filmek, valamint a könnyű műfajú irodalmi alkotások. Káros hatásuk kettős. Az egyik, hogy rossz példát adnak (a példaadás általi nevelés a leghatékonyabb nevelési forma). Nem lehet rajta csodálkozni, hogy a felnövő gyerekek dohányoznak, isznak, stb, hiszen azt látják a TV-ben nap mint nap, hogy a filmek szereplői is ezt teszik. A házasság napjainkban mutatkozó válsága a hitetlen világban részben ezzel kapcsolatos. Az emberek majdnem minden filmben a házasságtörést látják, s azt gondolják, hogy ilyen az élet, és az a helyes, ha ők is így cselekednek. Emiatt nem jelent problémát számukra a házastársi hűtlenség, s az ilyen családból származó gyerekek könnyen szüleik nyomdokába léphetnek, mivel az otthon látott negatív példát a filmek általánossá, sőt természetessé teszik számukra.

A másik káros hatás az, hogy a filmek egy álomvilágot építenek fel, elvonva az emberek figyelmét a valóságról, a megtérés szükségességéről. A filmek azt sugallják, hogy a bevezetőben említett nagy teljesítmények által mindent elérhet az ember a saját erejéből. Közkezdvelt filmhős az olyan figura, aki a legerősebb, a legokosabb és a legszebb, aki minden ellenállást legyőzve eléri célját. Ebből fakad a fogyasztói társadalomra jellemző sikerhajhászás (az emberek hasonlóak akarnak lenni a filmhősökhöz), ami néha még a hívő emberekre is átragad (gondoljunk itt a Hagin-féle sikerteológiára, vagy azokra, akik sikerteológia nélkül is az anyagi javakat hajszolják hívő létükre, s elhanyagolják az odafelvaló dolgokat). Az álomvilág jó példája az MTV Szomszédok című sorozata, amiben nincs ugyan mindent elérő főhős, ám olyan szépnek festi le a világot, amilyen a valóságban nem létezik. A szereplők kedvesek, segítőkészek, türelmesek, megértőek, egyszerűen jók. Az egész sorozat azt sugallja, hogy humánus gondolkozással, egy kis odafigyeléssel el lehet érni ezt a paradicsomi állapotot. Nem kell tehát az emberek bűnösségéről beszélni, sem Istenről és a megváltásról – szerintük. Mi viszont tudjuk, hogy a valóság más, s ha az Úr nem törődne velünk, mindannyian tehetetlenek lennénk.

Álom – sőt, egyenesen hazug – világot építenek a reklámok is. Válogatott női szépségek és jóvágású fiatal emberek mosolyognak lépten nyomon a legszebb ruhákba öltözötten, s közben megszólal egy bűgő hang: „A sikeres emberek ezt használják”. Olyan reklám is van, ami a „csupaszép” embereknek reklámoz egy terméket. De mi legyen akkor a csúnyákkal? Nem csoda, ha a védtelen néző egy idő múlva bedől a hazugságnak, és azt hiszi, hogy már mindenkinek van az, amit hirdetnek, csak neki nincs. Nosza, szálljunk hát harcba, és szerezzük meg ezt a „nélkülözhetetlen” tárgyat

Teljesen ártatlan művészetek is vannak, mint például a szépirodalom, ami nem hazudik, nem mutat rossz példát, csak éppen az álomvilág-hatása van meg. Az ilyen művészetekkel foglalkozók, miként a tudomány művelői is, gazdagok lesznek abban a gondolatban, hogy ők fontosak, mert az emberiség javára munkálkodnak. S aki bármilyen értelemben gazdag, nehezen megy be az Isten országába (Mt 19,23–24), mert nem keresi az oda való bemenetelt. Így válhat az „ártatlan” művészet is ártalmassá az olyanok számára, akik nem keresik Istent, hanem a művészetekkel próbálják betömni a lelkükben levő ürességet.

A művészetek közé tartozik a zene is, ami különleges helyet foglal el gyülekezeteink életében. Szinte a zene az egyetlen művészeti ág, mely jelen van istentiszteleteinken, s mindannyian tudjuk, hogy milyen csodálatos dolog, amikor a gyülekezet énekben dicsőíti Istent. Most azonban nem erről a zenéről kívánok szólni, hanem a világi zenéről, ami sajnos teljesen beleillik a művészetek és a nagy teljesítmények fentebb felállított sorába. A világi együttesek tagjai, ha lehet, talán még kicsapongóbb életet élnek, mint az átlagművészek, a koncerteken pedig éneklés közben szinte megszállottként vonaglanak örjögő közönségük előtt. Nem beszélve arról, hogy vannak egyenesen sátáni zenekarok is, akik nyíltan hirdetik, hogy ők a Sátánt imádják, s ugyanezt teszik követőik is.

A zenén tehát egyértelműbben láthatjuk a művészetekre jellemző dolgokat: fel lehet őket használni Isten dicsőségére, de üres és tartalmatlan emberi szórakozásra, sőt, az ördög imáadására is. Ugyanígy jobban látható a művészetek közönségre gyakorolt hatása: van olyan zene, ami Isten jelenlétébe emel, de olyan is, aminek hatására az ember úgy viselkedik, mint egy megszállott. A szórakoztató zenét a sátáni zenétől elválasztó határ hajszálvékony és könnyen átjárható; következésképpen sok könnyűzene rajongó esik bele utóbbi csapdájába. A zenének rendkívül erős időrabló hatása van. A fiatalabb korosztályok valósággal zenebolondok, a zene teljesen kitölti érdeklődésüket és leköti idejüket. Ez a tendencia a 60-as évek Beatles-nemzedékével erősödött fel, s a fiatalok zene általi elbutítása azóta is ádázul folyik. Ehhez hozzájárul a technika fejlődése és olcsóbbá válása, melynek révén mindenki könnyedén hozzájuthat kedvenc együttese felvételeihez. Következmény: a fiatalok nem érnek rá, hogy elgondolkozzanak magukról és a világról, sem arról, hogy az élet Isten nélkül

értelmetlen. Ehelyett harsogó zeneszó kíséretében rohannak a halálba.

Sajnos, ugyanezt a jelenséget látom a hívő fiatalok között is. Amikor egy hívő fiatalnak már harmincöt kazettája telt meg hívő együttesek felvételeivel, ő maga pedig idejének nagy részét ezek hallgatásával tölti, sőt, ha meghallja egy koncert hírért, úgy az ország túlsó feléből is képes odautazni miatta, akkor ő is ugyanazt teszi, mint a hitetlen fiatalok, csak megszelídített változatban: ő a hívő zene rabja, nem a világié. A hívő zene hallgatása önmagában jó dolog, ha viszont elveszi az időnkét az imádkozástól, az igeolvasástól és -tanulmányozástól, valamint a szolgálattól, vagy ha azok pótszereként használjuk, akkor károssá válik, s ugyanúgy megakadályoz bennünket a nálánál jobb és fontosabb dolgok cselekvésében, mint a hitetleneket a világi zene hallgatása. Meg kell tehát találnunk a helyes egyensúlyt a hívő élet különböző területei között, hogy ne kerüljünk a jó dolgok rabságába sem, és betölthessük hivatásunkat, az evangélium hirdetését, és lehessünk fény és világosság „az elfordult és elfajult nemzedékben” (Fil 2,15).

Láttuk tehát, hogy a nagy dolgok – még ha tényleg hatalmas teljesítmény áll is mögöttük – a sátáni becsapás eszközei, hogy az emberek a fontos dolgok helyett a kevésbé fontosakat cselekedjék, és az Isten dolgaiban való foglalatosság helyett beérjék a világ dolgaival. Így válnak az emberek szemében magasztos dolgok Isten előtt utálatossá. A világ nemcsak a bűnre csábít, hanem a „magasztos” dolgok cselekvésére is. A mi feladatunk, hogy résen legyünk, és ne engedjük magunkat becsapni ezek által. A világi életben részt kell vennünk, hiszen itt élünk a Földön, de nem szabad, hogy életünk célját világi dolgok elérése vagy megszerzése adja. Az emberi teljesítmény Isten országának épülését nem szolgálja, így nekünk sem erre kell törekednünk, hanem arra, hogy Isten tetszését elnyerjük a Lélek gyümölcseinek megtermése által.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

A NÁZÁRET SINGERS ALAPÍTVÁNY • *Bordás Tibor, az Alapítvány elnöke*

Az alkoholisták, drogosok, szüleiktől eldobott gyermekek, szociális gondozottak illetve az etnikai kisebbségek felkarolásával és megsegítésével foglalkozik. Ezeknek az embereknek szeretnénk életcél nyújtani Jézus Krisztus által.

Az Alapítvány alkalmain megjelent embereknek ételmezt és ruházatot biztosítunk, és ehhez kérjük az országos testvériség ima támogatását ill. anyagi hozzájárulását.

A debreceni OTP számlaszáma: 349-98007

Az Alapítványunk csekkszámlája: 709-18409-8

Ha valaki egyéb formában szeretne segíteni, a következő címen teheti meg:

Názáret Singers Segélyalapítvány 4033 Debrecen, Kurucz u. 103.

Impresszum

Főszerkesztő: TELEGDI JÓZSEF

Szerkesztő Bizottság: BALOGH SÁNDOR, KÁZMÉR PÁLNÉ, ifj. KOVÁCS BÉLA, KOVÁCS ZOLTÁN, MAKOVEI JÁNOS, D. NAGY ANDRÁS, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251-6987

Felelős kiadó: KECSER ISTVÁN elnök

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1992418}

VÍZSZINTES: 1. A BIBLIAI IDÉZET KEZDETE (R, A, R, A, A, A – zárt betűk). **12.** Szülőföld. **13.** Nedvességéből vesztő. **14.** Járom. **15.** Szintén. **16.** Jákób egyik fia. **17.** Budapesti pályaudvar. **18.** Fordított kettősbetű. **20.** Albán pénz, keverve. **21.** A deutérium és a nobélium vegyjele. **23.** Jezréel nagyobb része! **26.** A magyar ÁBC kezdete. **27.** E. Y. **28.** 12 forrás és 70 pálmafa helye, Izráel második szállása. **30.** Jeruzsálem jelképes neve. **32.** ...-major, a főváros közelében. **33.** A legmagasabb szintű jogszabály. **34.** Külsődleges tulajdonság. **35.** Az ozmium vegyjele. **36.** Formás darab! **37.** „A názáreti Jézus, a zsidók ...” **42.** Rendszeres időközönként. **46.** Háromszáz perc. **47.** Kozmássá válik. **48.** Jegyzet ...; perforált füzet. **49.** Osztrák és spanyol autók jelzései. **50.** Római ötszázötven. **52.** Másik sebesség fokozatba kapcsol. **53.** Érlenni kezd! **54.** Kisebb hajók kikötőhelye. **56.** Házörző. **58.** A kánaáni óriások őse. **59.** Jogsértés miatt emelt hivatalos kifogás. **60.** Rangjelző. **61.** Dávid király látnoka volt. **63.** Országos Mérésügyi Hivatal. **64.** Gilgál fele! **65.** Helyhatározó. **66.** Próféta Izráelben. **68.** Fűvet eszik a mezőn. **70.** Jelen volt az esetnél. **71.** Milliszekundum, röviden. **72.** Az oxigén és a foszfor vegyjele. **74.** Ábrahám egyik unokája. **75.** Elméleti rész! **76.** „Vízlepcsős” falu. **78.** Napszak. **80.** Fej, angolul. **81.** Horgászati kellék. **82.** Diplomáciai Testület. **83.** Isten, angolul. **85.** Vendéglátóipari egység. **87.** Daráló hangzói.

FÜGGŐLEGES: 1. Hím juh. **2.** Mássalhangzó kiejtve. **3.** Lenni, latinul. **4.** A Zsoltárok könyvében 71-szer fordul elő. **5.** János látomása szerint, hét feje és tíz szarva volt. **6.** Kicsi folyóvíz. **7.** A tizenkét tanítvány egyike. **8.** Konyhai kellék. **9.** Délszláv népitánc. **10.** Duplán: édesség. **11.** Oly módon. **12. A BIBLIAI IDÉZET BEFEJEZÉSE** (Zárt betűk: V, S, S, Ü, M, V). **19.** Damaszkuszi illetőségű. **22.** Pohár, németül. **24.** Kondíciót növeld. **25.** Náspángol, fordítva. **28.** Összevissza lép! **29.** Kilátásba helyeztél. **31.** Gyümölcs nedv. **32.** Adél hangzói. **38.** Pál apostol is járt e városban. **39.** Sárbogárdban van! **40.** A lantán vegyjele. **41.** Magasságos Istennek papja, névelővel. **42.** Fémből készült víztorony. **43.** Allóvíz. **44.** Részben kedves! **45.** Káleb fia. **49.** Régi, elterjedt kánaáni nyelv. **51.** Máté neve, mielőtt Jézus tanítványa lett. **53.** A Szentírás szerint 905 esztendőt élt. **55.** Testrészt. **57.** Csomagolási mértékegység. **60.** ... iacta est (A kocka el van vetve). **62.** Edelény mássalhangzói. **65.** Nagynevű film és hangszalag gyártó cég. **67.** E. U. **69.** Magánhangzópár. **71.** Súlymértékegység, visszafelé. **73.** Beszédhibás. **75.** El... (beborítja). **77.** Beszél. **79.** Megfelelően. **82.** Izráel egyik törzse. **84.** Szófavízben van! **86.** Előd, fordítva. **87.** Azonos betűk.

BEKÜLDENDŐ:

A vízszintes 1. és a függőleges 12. sorban található bibliai idézet.

Beküldési határidő: 1992. szeptember 15.

Az előző és a mostani szám rejtvényeinek helyes megfejtői között könyvjutalmat sorsolunk ki! (A két névsort a következő számban közöljük).

GYERMEKKÖR

{k1992419}

{k1992420}

{k19924D}